അദ്ധ്യായം 59. അമ്പത്തൊമ്പതാമദ്ധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം V

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം V

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

59 അമ്പത്തൊമ്പതാമധ്യായം 1

1 പി. രാമക്കുറുപ്പ് (1023–1073) 2

2 അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ (1040–1123) 3

3 വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി (1065–1113) 4

4 പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള (1061–1097) 5

5 ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1024–1100) . . . 6

6 ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള (1040–1121) 7

7 ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി (1065–1103) 8

8 സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1052–1114) . 9

9 കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ (1057–1114) 10

10 കെ. എം. കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മ (1052–1122) 11

11 പരുത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപിള്ള (1073–1117) 12

12 വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള (1049–1120) 13

13 കല്ലന്മാരുതൊടിയിൽ രാമുണ്ണിമേനോൻ (1079–1126) 14

59

അമ്പത്തൊമ്പതാമധ്യായം

1 പി. രാമക്കുറുപ്പ് (1023–1073)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ മൂലകുടുംബം കൊടുങ്ങല്ലൂർ കിളിക്കോട്ടുതറവാടാണ്. അവിടെനിന്നു കൊച്ചിമഹാരാജാവ് ആ കുടുംബക്കാരെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തപ്പോൾ അവർ ചേർത്തലകാട്ടൂരെന്ന സ്ഥലത്തു നെയ്ശ്ശേരിവീട്ടിൽ താമസമായി. പില്ക്കാലത്ത് അംഗങ്ങൾ വർദ്ധിച്ച അവസരത്തിൽ ആ തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖ ആലപ്പുഴ കൈതവനക്കരയിൽ പിലാമ്പറമ്പുവീട്ടിൽ പാർത്തുതുടങ്ങി. ആ ഭവനത്തിൽ കൊച്ചുഅമ്മയുടേയും ചേർത്തല മാരാരിക്കുളത്ത് ഉഴുത്തുവേലിയിൽ രാമക്കയ്മളുടേയും പുത്രനായി രാമക്കുറുപ്പ് 1023-മാണ്ട് ഇടവമാസത്തിൽ അവിട്ടം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ജനനാൽത്തന്നെ കുഞ്ഞിനുകാഴ്ച കുറവായിരുന്നു. ആ വസ്തുത അദ്ദേഹം "അതിസൂക്ഷ്മദൃക്കുലപയഃപയോരാശി കൗസ്തുഭായമാനനായിരിക്കുന്ന പ്ലാമ്പറമ്പിൽ രാമക്കുറുപ്പ്" എന്ന ഒരു വിശേഷണംകൊണ്ടു ചക്കീചങ്കരത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അക്കാലത്തു പൂർവ്വകുടുംബത്തിൽ കേശവക്കുറുപ്പ് എന്നൊരു കവി കൊടുങ്ങല്ലൂരുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം

"ശ്രീമൻ! മനോരമയിൽ നിങ്ങടെ മൂലമെന്തെ–
ന്നാമോദമോടു വിവരിച്ചറിയിച്ചിടേണം"

എന്ന് 1070-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മലയാളമനോരമ മുഖേന അപേക്ഷിച്ചതിനു രാമക്കുറപ്പ് എഴുതിയ മറുപടിയിൽ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ഞാനാലപ്പുഴയുള്ള കൈതവനയാണുണ്ടായതെൻ വീട്ടുപേ–
രൂനം വിട്ട പിലാമ്പറമ്പവിടെയുണ്ടായെണ്പതായുത്സരം;
നൂനം ചേർത്തല മുഖ്യമായ ഗൃഹമാക്കാട്ടൂരുനെയ്ശ്ശേരി പി–
ന്നാനന്ദത്തൊടനേകവീടുകളിലായാളുണ്ടു വേണ്ടോളവും.
"എന്നാൽ വടക്കൻവഴിപോക്കർ വന്നാൽ
നന്നായ്ക്കിളിക്കോട്ടെ വിശേഷമെല്ലാം
അന്നന്നു ചോദിക്കുമറിഞ്ഞതെല്ലാം
നന്ദിക്കുമെൻവീട്ടിലെയമ്മമാരു്."
"കേട്ടിട്ടുണ്ടവർ ചൊല്ലി ഞാനുമിരുനൂറ്റാണ്ടേയ്ക്കുമുൻപേ കിളി–
ക്കോട്ടേക്കോമനയായ് വയസ്സു പതിനാറായോരു പെൺകുട്ടിയെ
കുട്ടിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു കൂറുപെരുകും ഭ്രാതാക്കളാച്ചേർത്തലെ–
കാട്ടൂരെത്തിയിരുന്ന നാരിയവൾതാൻ മൂലം കുലത്തിന്നുമേ."

ഈ ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തുപ്പല്ക്കോളാമ്പി രചിച്ചത്.

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ അമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോകുകയാൽ പിലാമ്പറമ്പിൽ അമ്മാവൻ പപ്പുക്കുറുപ്പിന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ പിന്നീട് കുറേക്കാലം വളർന്നു. കഥാപുരുഷനു വിദ്യാഭ്യാസം ഈ പപ്പുക്കുറുപ്പാണ് ആരംഭിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ ചക്കീചങ്കരത്തിൽ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

"നേരേ നാടകകാവ്യവൈദ്യഗണിതാലങ്കാരസംഗീതമെ–
ന്നോരോന്നില്ല ഖല്വ മന്ത്രശാസ്ത്രമിതിഹാസത്തിൽ പ്പുരാണത്തിലും
സാരഗ്രാഹി പിലാമ്പറമ്പിലൊരു കാലം വാണു കീർത്ത്യാ ഗുരുർ–
ദ്ധീരൻ മുപ്പതൊടഞ്ചു വർഷമമലൻ പപ്പുക്കുറുപ്പാം കവിഃ"

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ രാമക്കുറുപ്പു കുറേക്കാലം സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. 1035-മാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ അദ്ദേഹവും പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ കഥാപുരുഷൻ കേവലം അശരണനായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും സഹജമായ വിദ്യാസമ്പാദനതൃഷ്ണ വിട്ടുമാറിയില്ല: പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സുവരെ സംസ്കൃതം തന്നെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീട് ആലപ്പുഴ ഇംഗ്ലീഷുപള്ളിക്കൂടത്തിൽച്ചേർന്നു മൂന്നുനാലു വർഷംകൊണ്ടു മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. അതിനുമേൽ കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയി. അവിടെ പുത്തൻചന്ത സുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ശാന്തിക്കാരൻ രാമകൃഷ്ണൻപോറ്റി എന്നൊരു സൗജന്യശാലിയുടെ സാഹായ്യം അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്ഷണവിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായി. അന്ന് ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്ന വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാരുണ്യവും ബാല്യത്തിൽതന്നെ സാഹിത്യരസികനായ അദ്ദേഹത്തിനു നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അവിടുന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു സ്വർണ്ണാംഗുലീയം അക്കാലത്തു കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഗ്രന്ഥരചനയിലുള്ള വൈമുഖ്യത്തിനു പ്രധാനകാരണം നയനവൈകല്യമായിരുന്നു എങ്കിലും വേറേയും ചില ചിന്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മനോരമയിൽ ശ്ലോകമെഴുത്തു നിറുത്തിയത് എന്തെന്നു കിളിക്കോട്ടു കേശവപ്പണിക്കർ ചോദിച്ചതിന് താഴെക്കാണുന്ന ഉത്തരമാണ് അദ്ദേഹം നല്കിയത്.

"പണ്ടേയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളൊരു കവിതകൾ പീ–
യൂഷതുല്യങ്ങളിപ്പോ–
ളുണ്ടല്ലോ വേണ്ടുവോളം പുനരവകൾ സഹ–
സ്രാംശമിന്നാരറിഞ്ഞു?
ഇണ്ടൽപ്പെട്ടെന്തിനിപ്പോൾ ഗുണലവമണയാ–
തുള്ള പദ്യങ്ങൾ ഞാൻകു–
ടുണ്ടാക്കുന്നെന്നു വച്ചിട്ടൊരു മടിയുളവാ–
യായതോ പോയിതിപ്പോൾ."

ചക്കീചങ്കരത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഇങ്ങനെയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "ഞാൻ ഒരു മഹാകവിയാണെങ്കിലും ആ വിവരം മറ്റാരെയും ഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്ന സ്ഥിരവ്രതത്തോടുകൂടി എന്റെ പാട്ടിന് ഇവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ വന്നുചേർന്ന ഏതോ ചില നാടകങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് അഞ്ചങ്കത്തിൽ ഒരു താൾക്കട്ടദാസിനകത്തു സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി." വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചാണ് ബി. ഏ. പരീക്ഷ പഠിച്ചു ജയിച്ചത്. 1050-ാമാണ്ടു കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി വേറെ ജോലിയിൽ നിയമിതനാകുകയാൽ കോളേജിലെ മലയാളപണ്ഡിതസ്ഥാനം രാമക്കുറുപ്പിനു കിട്ടി.

അധ്യാപകൻ

ഏകദേശം ഇരുപത്തിമൂന്നു കൊല്ലത്തോളം കഥാനായകൻ ആ ഉദ്യോഗംതന്നെ നോക്കി. വേതനം സ്വല്പമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ വിഷാദിച്ചില്ല. 1054-മാണ്ടിടയ്ക്കു തമ്പാന്നൂർ മണ്ണുവിളയിൽ ആനന്ദമമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അസാമാന്യമായ മേധാബലംകൊണ്ടു മിക്ക പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളും പ്രത്യകിച്ച് ആട്ടക്കഥകളും അദ്ദേഹത്തിനു പുസ്തകം നോക്കാതെതന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളംക്ലാസ്സ് അഭിനയചാതുര്യംകൊണ്ടും ഫലിതധോരണി കൊണ്ടും മറ്റും ഒരു പ്രഹസനരങ്ഗമായി പ്രതിദിനം രൂപമെടുത്തു. ആരെയും ചിരിപ്പിക്കുന്ന നർമ്മോക്തികൾ നിരർഗ്ഗളമായി ആ അനുഗൃഹീതരസനയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. "ഞെളിയുന്ന ജനങ്ങളെ ഞെരിപ്പാൻ" ഒരു വാസന അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. എത്ര വലിയ നിലയിലുള്ളവരായാലും അവർ അഹങ്കാരികളാണെങ്കിൽ വെറുതേ വിടുകയില്ല. ഓരോ വ്യാജനാമത്തിൽ പലരേയും പത്രംമുഖേന അദ്ദേഹം കൊട്ടയാട്ടീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതെല്ലാം സഭ്യവും ശത്രുക്കൾക്കുപോലും സന്തോഷപ്രദവുമായ ഭാഷയിലായിരുന്നു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. "മനുഷ്യരാശിയുടെ പുരോഹിതൻ" എന്നാണ് ആ കവികുലഗുരുവിനെ അദ്ദേഹം പുകഴ്ത്താറുണ്ടായിരുന്നത്. അധ്യാത്മരാമായണംപോലെ അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ച ഭാഷാകൃതി മറ്റൊന്നില്ല. 1072 കുംഭത്തിൽ പ്രാണസുഹൃത്തായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാർ രക്തസമ്മർദ്ദം നിമിത്തം പെട്ടെന്നു മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അടുക്കലുണ്ടായിരുന്നു. ആകസ്മികമായ ഏതോ ഒരശനിപാതത്തിന്റെ അഭിഘാതം ഹൃദയത്തിൽ ഏറ്റതുപോലെയുള്ള ഒരു സംഭ്രമത്തിന് അദ്ദേഹം അന്നു മുതൽ വിധേയനായി. അതുവരെ വിശ്രമം എന്തെന്നറിയാതിരുന്ന അദ്ദേഹം ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം മിഥുനം, കർക്കടകം എന്നീ മാസങ്ങളിൽ അവധിയെടുത്തു. തിരിയെ ജോലിക്കു പോയി എങ്കിലും വീണ്ടും അവധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1073-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 8-ാംനു ഏകാദശിനാളിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ആനന്ദമമ്മ ആരോഗ്യഭാഗ്യങ്ങളോടുകൂടി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്ന് 1119-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 15-ാംനു കഥാവശേഷയായി.

കവിത

രാമക്കുറുപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനാസമ്പന്നതയ്ക്കനുസരിച്ചു വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ, തച്ചുശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഓരോ പ്രസംഗവും ചക്കീചങ്കരം നാടകവും മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്മയങ്ങൾ. പക്ഷേ ചക്കീചങ്കരം ഒന്നുകൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹം കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ സ്മരണത്തിന് അവകാശിയായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആ വിഷയത്തിൽ ഒരു നാടകം ആക്ഷേപമായി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് അതിനു മുൻപുതന്നെ തോന്നി. "ആ വിവരവും കൂടി അപ്പോൾ ഞാൻ മനോരമാപത്രാധിപർക്ക് അയയ്ക്കുവാൻ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കത്തിൽ രഹസ്യവർത്തമാനശേഖരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അതിനെ എന്റെ പ്രിയശിഷ്യനും ഇഷ്ടമിത്രവുമായ ടി. പത്രാധിപർ വറുഗീസുമാപ്പിള അവർകൾ പത്രം മുഖേന പരസ്യംചെയ്തുകളഞ്ഞു. ചക്കീചങ്കരമെവിടെ? ചക്കീചങ്കരമെവിടെ? എന്നിങ്ങനെ ആളുകളുടെ ഉപദ്രവം കലശലായിത്തീർന്നിട്ടു മനസ്സിലിരിപ്പെല്ലാം ഇതാ വെളിയിലേക്കു എടുത്തെറിയുന്നു. ഒന്നിൽച്ചില്വാനം വർഷംകൊണ്ടേ ഇതു പൂർണ്ണമായി വന്നുള്ളൂ. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഒരു മുപ്പതു മണിക്കൂറിലധികം ഞാൻ നാടകനിർമ്മാണത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കു വേറെ പിടിപ്പതു ജോലിയുണ്ടുതാനും" എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറുപ്പിന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രായേണ രചനാവിഷയത്തിൽ നിർദ്ദോഷങ്ങളല്ലെന്നും ഇവിടെ പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ചക്കീചങ്കരം

1068-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രചിച്ച ചക്കീചങ്കരത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം അപണ്ഡിതന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും—പ്രത്യേകിച്ചു നാടകനിർമ്മാതാക്കളേയും—അവഹേളനം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണെങ്കിലും അതിൽ ആത്മകഥയുടേയും അന്നത്തെ സമുദായദോഷങ്ങളുടേയും അംശവും ഇടകലത്തീട്ടുണ്ട്. ചക്കി, ചങ്കരൻ ഇവർ പ്രധാന പാത്രങ്ങളെന്നുപോലും സമർത്ഥിക്കാം. അത്രയ്ക്കു ഹാസ്യപ്രധാനമാണ് ആപാദചൂഡം ആ കൃതി. കല്പിതാങ്കോടെന്നു തിരുവിതാംകൂറിനും വാസുകിപുരമെന്നു തിരുവനന്തപുരത്തിനും നാമകരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നാടകത്തെ കവി പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ—എന്നുവയ്ക്കേണ്ട, ഏതു കാലത്തേയും ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിനുള്ള ഉപായം താഴെച്ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പൂർവ്വപക്ഷച്ഛായയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വേലചെയ്തെല്ലൊടിഞ്ഞാലതിനുടെ ഫലമാ–
ഹന്ത! കർത്താവിനില്ല–
ക്കൂലിക്കായ് കൈനിവർക്കുന്നതു പുനരപരൻ;
ശ്ലാഘകൂടില്ലവന്നു;
കാലത്തേ കാത്തുകാത്തങ്ങവിടവിടെ നട–
ന്നുള്ള പൊയ്യും പറഞ്ഞി–
ട്ടേലാനാകുന്നു കേചിൽച്ചില വലിയ പണി–
ക്കാളെടുക്കുന്ന കാലം."

ചുവടേ കാണുന്ന മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ആ ശ്ലോകംപോലെ ഇന്നും തിരുവനന്തപുരത്തും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്.

"ആൾജിബ്രാ മാഞ്ഞുപോയി; മമ ഹൃദി മരുവു–
ന്നില്ല യൂക്ലിഡ്സു കുഞ്ഞേ!
മാജിയ്ക്കായ്ത്തീർന്നു മന്മാനസമതിനൊരു പെ–
ണ്ണെന്തു ചെയ്യേണ്ടു ഞാനും?
ലോജിക്കും ഞാൻ മറന്നു; ലവമപി ലവണം
വല്ല കാമ്പൌണ്ടിൽനിന്നും
യോജിപ്പിച്ചിട്ടെടുപ്പാനവശത പെരുതായ്–
പ്പോയിതയ്യോ! കെമിസ്ത്രീ."
"കേസേ, പീസേ, വഴക്കേ, കുടിലത കുറയും
കക്ഷിയേ, സാക്ഷിയേ, കൈ–
ലേസേ മൂക്കത്തു കോപത്തൊടു മരുവിടുമെൻ
കോർട്ടുകാരേ, കസേരേ!
മാസംതോറും പണം കിട്ടണമതിനു കടാ–
ക്ഷിക്കണേ നിങ്ങൾ തോന്ന്യാ–
വാസം കാട്ടൊല്ല; നഷ്ടത്തിനുമിട തരികിൽ–
ക്കാട്ടുവൻ രണ്ടു ചാട്ടം."
"മരച്ചീനി വെയ്ക്കാനരയ്ക്കട്ടെ തേങ്ങാ;
പെരുക്കാലനും വന്നിരിക്കട്ടെ തിന്മാൻ;
ഉരിക്കാടിയിൽത്തെല്ലരിദ്ധൂളിയിട്ടാൽ
തെരുക്കെത്തിളപ്പിച്ചൊരിക്കൽക്കുടിക്കാം."
"ചക്കിക്കുള്ളൊരു ചട്ടിമുഞ്ഞി പലനാൾ കണ്ടേൻ വെളിച്ചത്തു ഞാൻ
മൂക്കും താണകുഴിഞ്ഞ കണ്ണു കവിളും പപ്രച്ഛമാം കേശവും;
ഒക്കപ്പാടു വെറുപ്പു തോന്നി; നിറമോ കാക്കയ്ക്കു തുല്യം; മണം
മുക്കോത്തിക്കെതിരേതു നായ്ക്കളിവളെക്കണ്ടാൽ കുരയ്ക്കാത്തതും?"
"ചക്കിക്കും ചങ്കരനും സരസിജശരമാ–
ലേറ്റമേറ്റന്നു കുഴ–
ച്ചക്കയ്ക്കും ചേമ്പിനും താളിനുമപി തകര–
യ്ക്കും മരച്ചീനികൾക്കും
മുക്കോന്മാർ പൂർണ്ണചന്ദ്രോദയസമയമപാ–
രാർണ്ണവേ പോയ് നിതാന്തം
തക്കത്തിൽക്കൈക്കലാക്കും ഝഷമതിനുമെവൻ
ഹേതു; സോവ്യാച്ചിവോ വഃ"

മജിസ്ത്രേട്ടിനേയും വിട്ടിട്ടില്ല.

"കീർത്ത്യാ പാരേഴുരണ്ടും കരിയുടെ പൊടിയാൽ
പല്ലു മുപ്പത്തിരണ്ടും
വൃത്ത്യാ വീട്ടിന്റെ ഭൂണം ചുമരുമഥ വെളു–
ത്തേടനെക്കൊണ്ടു മുണ്ടും
നിത്യം ഭസ്മേന നെറ്റിത്തടമപിച നഖം
നാപിതൻകത്തിയാലും
സത്യം പാരം വെളുപ്പിച്ചിയലിനൊരു മജി–
സ്ത്രേട്ടു പാലിച്ചിടട്ടേ."

കല്പിതാംകോട്ടസംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു മജിസ്ത്രേട്ടാണ് അച്യുതമേനോൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ സുകുമാരന്റേയും, ഭാര്യ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ സഹോദരന്റെ പുത്രിയായ മാധവിക്കുട്ടിയമ്മയുടേയും വിവാഹവേളയിൽ പല നാടക സെറ്റുകാർ അഭിനയാർത്ഥികളായി അവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. അച്യുതമേനോന്റെ അരിവെയ്പുകാരനായ ചങ്കരന്റെയും മാധവിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ അരിവെയ്പുകാരിയായ ചക്കിയുടേയും വിവാഹവും ആ മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെയാണ് നടക്കുന്നത്. അവരിൽ ഒരു നാടകസെറ്റുകാരുടെ മാനേജർ കരിങ്കൽമണ്ഡപത്തിന്റെ പ്രശംസാപത്രം ഹാജരാക്കുന്നു. അതാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്.

"ചൊല്ലേറും കുമ്പളങ്ങാഹ്വയസരസമഹാ–
നാടകം കണ്ടശേഷം
ചെല്ലുന്നില്ലല്ലൊട്ടുമേ ചോറൊരു പനി കുളിരും
കൂടിയുണ്ടായെനിക്ക്;
ഇല്ലിപ്പാരിങ്കലിപ്പോളിതിനൊടു സമമാം
നാടകം പാർത്തുകണ്ടാ–
ലെല്ലാരും സമ്മതിച്ചീടണമിഹ ബൃഹതി–
പ്പിള്ളതാൻ കാളിദാസൻ"

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കാശിനു കൊള്ളാത്ത നാടകങ്ങളെഴുതുന്ന ദുഷ്ടകവികളെ തർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ ശിവപാർഷദനായ കുംഭാണ്ഡൻ രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു.

"രേരേ! നേരേ വരുവിൻ! കേരളഭൂഭാരനാടകക്കാരേ!
ഓരോന്നിതുകൊണ്ടേറ്റാൽ നേരേ വരുമിന്നു നിങ്ങളെല്ലാരും"

എന്ന് അലറി ആർത്തടുക്കുന്ന ആ ഭൂതം

"പണ്ടത്തെക്കൃതി ഭാഷയാക്കിയവരെത്തല്ലീടവോനല്ല ഞാൻ;
വേണ്ടുന്നോരറിവോടു നാടകമെഴുത്തായാലടിക്കില്ല ഞാൻ;
വീണ്ടും വൈദുഷിയുണ്ടു തെറ്റമെഴുതിപ്പോയെങ്കിലും പോട്ടെടോ;
വണ്ടിക്കാളകണക്കു വന്ന കവിമണ്ടന്മാർക്കു മണ്ടയ്ക്കടി"

എന്ന് ഒരുമാതിരി എഴുതാവുന്ന കവികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ദുഷ്ടകവികൾ

"അയ്യയ്യോ ഞങ്ങളെത്തല്ലല്ലേ കൊല്ലല്ലേ!
പാവങ്ങളാണേ പരമേശ്വരാ!
പുരപ്പാട്ടുണ്ടാക്കി നേരം ചിലവിടാം
പോരുമിശ്ശൃത്വം ഞങ്ങളോടേ!
നാരായണാ ഹരേ! നാരായണാ ഹരേ!
ആരാണ്ടോ ഞങ്ങളെത്തല്ലിടുന്നേ!
അല്പജ്ഞന്മാരായ നാടകക്കാർ ഞങ്ങൾ
കല്പിതാംകോട്ടീന്നു പൊയ്ക്കൊള്ളാമേ"

എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഓടുന്നു. "വിദ്യാഭ്യാസം വിനാനാടകമിനിയെഴുതിക്കൂട്ടുമോ നിങ്ങളെല്ലാം?" എന്നു. കുംഭാണ്ഡൻ പിന്നെയും ഗർജ്ജിച്ച് ഇല്ലെന്ന് അവരെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യിക്കുന്നു. ചക്കിയും ചങ്കരനും തമ്മിലുള്ള പ്രണയം ഹാസ്യഫലിതം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പല ബീഭത്സരസങ്ങൾ വിജൃംഭിക്കുമാറു വർണ്ണിക്കുന്നു. വേറെയും പല രസകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ചക്കീചങ്കരത്തിലുണ്ട്. ചുവടേ ചേർക്കുന്നതു ലക്ഷ്മികുട്ടിയമ്മയുടെ രാമായണമാണ്.

"മയ്യേൽക്കണ്ണാൾ മനോജ്ഞാകൃതി മിഥിലസുതാ
രാമനെക്കേട്ടു മാര–
ത്തീയ്യിൽച്ചാടിച്ചിരം വെന്തഴലൊടുമൊരുനാ–
ളുച്ചയായോരുനേരം
പയ്യെപ്പയ്യെപ്പതുങ്ങീ രഘുവരഭവനം
തേടിയോടീയിടത്തേ–
ക്കയ്യിൽ ത്രൈയംബകം മറ്റതിലൊരു മഴുവും
കൊണ്ടയോധ്യയ്ക്കുനേരേ."

അതു നങ്ങേലിയമ്മ എന്നൊരു സ്ത്രീ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും അതിന് ആ സ്ത്രീക്കുള്ള സമാധാനം "ഇതിഹാസത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ എഴുതിയാൽ നാടകമായില്ല. അതുകൊണ്ടു സീതതന്നെ അയോധ്യയ്ക്കു വന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാലാണ് അധികം രസം. 'സ്വയമേവാഗതാവരാ' എന്നല്ലേ രസജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്?" എന്നുമാണത്രേ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ വാദിക്കുന്നത്. താഴേക്കാണുന്നത് ഒരു നാടകത്തിലെ ശ്ലോകമാണ്.

"കൈലാസമന്ദ്രമതിലേക്രൂവയസ്സുമൂപ്പം
ശേഷക്രിയാദികൾ കഴിപ്പതിന്നു വയോധികത്വോം
ദാരിദ്ര്യമായ ജലധിയിൽക്കിടന്നു നീന്തുവാനും
സൃഷ്ടിച്ചിതു ചതുമുഖൻ ധരണീതലത്തിൽ
നമസ്തുഭ്യായസ്തുഭ്യം നമഃ"

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കഴിഞ്ഞു ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഫലിത സാമ്രാട്ട് രാമക്കുറുപ്പുതന്നെയാണെന്നു പറയാം. ഇരുവനാട്ടു നാരായണൻനമ്പിയാർക്കും ആ പീഠത്തിൽ അർദ്ധാസനത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചക്കീചങ്കരവും ആയിടയാണല്ലോ ആവിർഭവിച്ചത്. നിശിതവും നിർഭീകവും നിരങ്കുശവും നിരനുക്രോശവുമാണ് രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ഫലിതം. അദ്ദേഹം പ്രശംസാപത്രങ്ങൾ ആർക്കു കൊടുത്താലും. അതിൽ ആത്മവഞ്ചനയുടെ കണികപോലും കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയിലെല്ലാം അന്തർഭാഗത്തു മറ്റൊരർത്ഥംകൂടി കാണും.

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ

ആങ്ഗലഭാഷാഭ്യസനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലങ്ങൾ ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമായിരിക്കുമെന്നും ദോഷങ്ങളിൽ പ്രധാനം ഈശ്വരവിശ്വാസം ഇല്ലാതെയാകുന്നതാണെന്നും രാമക്കുറുപ്പിനു തോന്നിയിരുന്നു. ചക്കീചങ്കരത്തിലെ നാലാമങ്കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവനേയും ഇന്ദുലേഖയേയും രങ്ഗത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറയിക്കുന്നു.

മാധവൻ: "ഹാ കഷ്ടം! പ്രാണനാഥേ! മതവിഷയവിചാ–രങ്ങളും നിന്റെ വാക്കും
ലോകേ സ്വീകാരയോഗ്യം പലതിവയകലെ–ത്തള്ളിയല്ലോ പുരാ ഞാൻ."
ഇന്ദുലേഖ: "ആകട്ടേ ഹൂണഭാഷാപരിചയജനിതം സൽഗുണംമാത്രമിപ്പോൾ
സ്തോകം ദോഷം വിനാ ചേർന്നിതു ഭവതി; നമുക്കിന്നിമേൽ ഭാഗ്യമല്ലോ."

ആട്ടമാണ് നാടകത്തെക്കാൾ ആസ്വാദ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം സുദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു.

"ആട്ടത്തിൽഗ്ഗോഷ്ഠിയുണ്ടെങ്കിലുമടി തുടയിൽ–
പ്പെട്ടു പൊട്ടിപ്പഠിച്ചാ–
ലൊട്ടേറെക്കാലമായാലഭിനയവിഷയ
ചെറ്റു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടാം
ചാട്ടം നോട്ടം കലാശം തിരിവൊടു ചരിവും
ഹന്ത! താളത്തിൽ വേണം
പാട്ടും കൊട്ടും നിനച്ചാടണമതിനൊടു നേ–
രാകുമോ നാടകൗഘം?"

2 അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ (1040–1123)

ചരിത്രം

മാധവപ്പുതുവാൾ അമ്പലപ്പുഴ വടക്കേമഠത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടിപ്പുതുവാൾസ്യാരുടേയും വടക്കൻപറവൂർ വന്നത്തു തേക്കുംകാട്ടിൽ ഒരിയിൽ വക്കീൽ രാമപ്പുതുവാളിന്റേയും ദ്വിതീയപുത്രനായി 1040-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ ഉത്രട്ടാതി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് അച്യുതപ്പുതുവാൾ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാമപ്പുതുവാൾ വൈക്കത്തു തെക്കുംഭാഗത്തിൽ താമസമായിരുന്നതിനാൽ മാധവപ്പുതുവാളും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാ‌ണ് പാർത്തിരുന്നതു്. അവിടെ നിന്ന് അരിപ്പാട്ടു പോയി രാജരാജവർമ്മ മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാനോടു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ പഠിച്ചു. തിരിയെ വന്നതിനുമേൽ കുറേക്കാലം തരണനല്ലൂരില്ലത്തെ കാര്യസ്ഥനും തിരുവല്ലായിലെ ഒരു പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനുമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ വൈക്കത്തായിരുന്ന അദ്ധ്യാപകവൃത്തിനോക്കിയിരുന്നതു്. 1070-ാമാണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന ഭാഷാപോഷിണിസഭായോഗത്തിൽ കവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽ രണ്ടാം സമ്മാനത്തിനർഹനായി. പുതുവാൾ പരിഗ്രഹിച്ചതു മുഴിക്കുളത്തു തേക്കുംകാട്ടിൽ എന്നുകൂടി പേരുള്ള പുത്തനറയ്ക്കൽ മഠത്തിൽ പാർവ്വതിപ്പുതുവാൾസ്യാരെയായിരുന്നു. അവരെ പാപ്പി എന്നു ബന്ധുക്കൾ വിളിച്ചുവന്നു. 1123 കർക്കടകം 23-ാംനുയായിരുന്നു പുതുവാളിന്റെ മരണം.

കൃതികൾ

വലിയ പഠിത്തമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും വാസനയുള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു പുതുവാൾ. 1 വെണ്മണിക്കായിതം, 2 സഹസ്രകലശം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ ഉത്തരഭാഗം, 3 ദ്ഷഷന്തൻ 4 സന്താനപ്രാർത്ഥന ഇവയാണ് പ്രധാനകൃതികൾ. വെണ്മണിക്കായിതം പേരുവയ്ക്കാതെ മലയാളമനോരമയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു് അക്കാലത്തു വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി. പലരേയും പരോക്ഷമായി അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള അതിന്റെ പ്രണേതാവ് ആരെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ അനേകം കവികൾ ശ്രമിച്ചു. “പാല്പായസമധുരിമ കോലുന്ന പദ്യപ്രവാഹം” ആണ് അതെന്നു സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ എഴുതിയപ്പോൾ അവരുടെ സംശയം തീർന്നു. സ്വര്യാതനായ വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുള്ള ഒരു കത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് അതു രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഈഴവർക്ക് അഭിമാനഭഞ്ജകമായി ഒരു പ്രയോഗമുണ്ടെന്നു മൂലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർക്കു തോന്നി. അദ്ദേഹം പരേതനായ പി. കെ. കൃഷ്ണൻവൈദ്യനും ഒരു കത്തെഴുതി. “ആമൂലാഗ്രമബദ്ധ സംഘടിതമാമിക്കായിതം” എന്നു പുതുവാളിന്റെ കവിതയെ പണിക്കർ ഭർത്സിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെണ്മണിക്കായിതം പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടത്തീട്ടില്ല. സന്താനപ്രാർത്ഥന തനിക്ക് ഒരു പുത്രി ജനിക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതിയ ഒരു പ്രാർത്ഥനാശതകമാണ്. കവിതയുടെ രീതി കാണിക്കുവാൻ സഹസ്രകലശത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “വൈക്കത്തു മേവുന്ന മുക്കണ്ണനാം പെരും–
> തൃക്കോവിലപ്പനു പാവ്വതീദേവിയിൽ
> ചിക്കെന്നു രണ്ടായിരത്തിലുമപ്പുറം
> മക്കളുണ്ടായവരൊക്കെഗ്ഗണപതി–
> ക്കൊക്കുന്ന മട്ടിലായ് കമ്പ വീർത്തുള്ളവ–
> രിക്കണ്ട ഭൂസുരരെന്നു കാണുന്നവർ–
> ക്കുൾക്കുരുന്നിൽപ്പുരം സന്ദേഹമുണ്ടാക്കി–
> വയ്ക്കുംവിധം കിഴക്കും വടക്കുംകൂടി
> വെക്കം വെളിയിലേക്കൈകഴകീടുവാൻ
> തിക്കിത്തിരക്കിപ്പുറപ്പെട്ടിടുന്നതാ–
> മിക്കാഴ്ച കാണുവാൻ സാധിച്ചിടാത്തതാ–
> മക്കണ്ണു കണ്ണല്ല സന്ദേഹമില്ല മേ.
> ഇക്കാലമില്ലൊഴിവുദ്യോഗമേകുവാൻ
> നില്ക്കേണ്ട പോകെന്നു ചൊല്ലുന്ന നിർദ്ദയൻ
> പേഷ്ക്കാരുതന്നുടെ പിന്നൂടൊഴിക്കാതെ
> പോയ്ക്കൂത്തുനില്ക്കുന്ന മാലോകരെപ്പോലെ
> മൂക്കു മുട്ടെബ് ഭുജിച്ചെന്നതു കാരണ–
> മോർക്കിലാമാശയം പക്വാശയത്തിലും
> തർക്കമില്ലിപ്പോൾക്കടന്നുകൊൾവാനെന്നു
> തർക്കിച്ചിടത്തുപുറത്തുള്ള കോപ്പുകൾ
> ഒക്കെയുമന്തണാധീശ്വരന്മാരുട്ടു പോയീടുവാൻ
> ലാക്കുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നതു
> നോക്കുന്നവർക്കൊരു ശങ്കയുണ്ടായ് വരും.”

3 വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി (1065–1113)

കടംബവും ജനനവും

തിരുവനന്തപുരത്തു പാൽക്കളങ്ങരയിൽ കൈപ്പള്ളി എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു നായർഭവനമുണ്ട്. വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ബഹുമാന്യമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തിയിരുന്ന ആ ഭവനത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ എന്ന സ്ത്രീയെ നാഗരുകോവിൽ അമ്മവീട്ടിൽ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മച്ചിയുടെ ആഗമനത്തോടുകൂടി ഇരിങ്ങാലക്കുട നടവരമ്പത്തുനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോന്ന കൃഷ്ണൻനായർ വിവാഹം ചെയ്തു. കൃഷ്ണൻനായർ കൃഷ്ണപിള്ള എന്ന പേരിൽ ആ അമ്മവീട്ടിലെ വിചാരിപ്പുകാരനായിത്തീർന്നു. ആ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി കാത്യായനിയമ്മ, കല്യാണിയമ്മ, ഭാഗീരഥിയമ്മ എന്ന മൂന്നു സ്ത്രീസന്താനങ്ങളും ഒടുവിൽ ഒരു പുരുഷസന്താനവും ജനിച്ചു. 1065-ാമാണ്ടു ധനുമാസം ആയില്യം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ച ആ ആൺകുട്ടിയാണു കൃഷ്ണൻ തമ്പി, കുട്ടൻ എന്ന പേരിലായിരുന്നു ബാല്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നതു്.

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

1074-ാമാണ്ടു മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠത്തി ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പത്നിയായതോടുകൂടി കൈപ്പള്ളിക്കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം പൂർവ്വാചാരമനുസരിച്ചു വടശ്ശേരി അമ്മവീട്ടിലേക്കു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ വടശ്ശേരി (വി) കൃഷ്ണൻതമ്പിയായി. രംഗയ്യങ്കാർ ശാസ്ത്രിയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരു. ഗൃഹത്തിൽ മലയാളവും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു രാമകൃഷ്ണപിള്ള എന്ന മറ്റൊരു അദ്ധ്യാപകനുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നാം ഫാറംവരെ തിരുവനന്തപുരത്തു നേറ്റീവ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചതിനുശേഷം ഗവർമ്മെന്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രൻ ശ്രീവേലായുധൻതമ്പിയെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ 1077-ൽ കെ.സി. കേശവപിള്ള നിയുക്തനായി എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഗുരുനാഥനിൽനിന്നു സാഹിത്യവും സംഗീതവും അഭ്യസിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം കൃഷ്ണൻതമ്പിക്കു സിദ്ധിച്ചു. അവ രണ്ടിലും അസുലഭമായ വാസന തമ്പി കുട്ടിക്കാലംമുതല്ക്കുതന്നെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത പ്രകൃതത്തിൽ വക്തവ്യമാണ്. അഞ്ചാം ഫാറത്തിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ വെങ്കടരാമയ്യങ്കാർ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കുപകരം തമ്പിയുടെ ഗൃഹാധ്യാപകനായി. 1078-ൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു. 1083-ൽ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായി. അതിനുമുൻപുതന്നെ ആ കൊല്ലത്തിൽ കന്യാകുമാരിക്കു പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ദേവിയെ സ്തുതിച്ച് ഒരു കുമ്മി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

> "കന്യാകുമാരിയിൽ മേവിടുന്ന
> ധന്യേ! ഭഗവതി! ലോകനാഥേ!
> സുരജനവന്ദ്യേ! ഭുവി ദുഷ്ട–ഹരേ! ഹരകന്യേ!
> പരമുരുദുരിതമെന്യേ ഞങ്ങളെ നീ
> പരിപാലയ പരമപാവനി
> പരിതാപമതൊരു കാലവു–
> മരികിലണഞ്ഞീടാതുള്ളവണ്ണം—നന്നായ്
> പെരുകിയ മോദേന കാത്തിടേണം"

എന്നതു് ആ കുമ്മിയിലെ ഒരു ചരണമാണ്. എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയിൽ ഒരു കൊല്ലം പരാജിതനായെങ്കിലും അടുത്ത കൊല്ലം അതിനു പകരം ഏർപ്പെടുത്തിയ ഇൻടർമീഡിയേറ്റു പരീക്ഷയിൽ പ്രശസ്തമായ വിജയം നേടി വിദ്യാർത്ഥിവേതനത്തിന് അർഹനായി. പരിഷ്കരിച്ച പാഠപദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള ആദ്യത്തെ ബി. ഏ. പരീക്ഷയിൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും ഐച്ഛികവിഷയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു ജയിച്ചു. തദനന്തരം 1088-ൽ ആ വിദ്യാലയം വിട്ടു. 1086-ൽ തമ്പി തിരുവട്ടാറ്റമ്മവീട്ടിലെ രുക്മിണിപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

വിദേശയാത്ര

ബി. ഏ. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചതിനുമേൽ സ്വല്പകാലം ഹജൂരാപ്പീസിൽ ഗുമസ്തനായി പണി നോക്കി. അതിനുമേൽ 1090-ൽത്തന്നെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയി. അക്കാലത്തു് ഐർലാൻഡിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭണം തീവ്രമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷിയും സാധുജനാനുകമ്പിയുമായ തമ്പി താൻ അധ്യയനം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഓക്സ്ഫോഡ് ബേലിയൽകാളേജ് വിട്ടു് 1091-ൽ സമരരംഗത്തിലേക്കു കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം 1092-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പഠിത്തം വിട്ടു ബിരുദമൊന്നുംകൂടാതെ തിരിയെപ്പോരേണ്ടിവന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. ബിരുദഭൂഷിതനല്ലെങ്കിലും വിജ്ഞാനസമ്പന്നനായിത്തന്നെയാണ് ആ ധിഷണാശാലി മടങ്ങിവന്നതു്.

ഔദ്യോഗികജീവിതം

കൈപ്പള്ളിയിൽ വീണ്ടും താമസം തുടങ്ങിയതിനുമേൽ വാല്മീകിരാമായണം നിത്യപാരായണം ചെയ്യുന്നതിൽ തമ്പി ഉത്സുകനായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയിൽ അത്യധികം അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1093-ൽ ഗവർമ്മെന്റ് സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയുടെ അധ്യക്ഷപദത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അതു തമ്പിക്കും കാളേജിനും ഒരുപോലെ ഉൽക്കർഷത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി പരിണമിച്ചു. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അതിനു മുൻപുതന്നെ ഗവർമ്മെന്റിലേക്കു സമർപ്പിച്ചിരുന്ന പുതിയ പദ്ധതി തമ്പി നടപ്പിലാക്കി. ഇംഗ്ലീഷ്, ചരിത്രം, രസതന്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം മുതലായ പാശ്ചാത്യ വിദ്യാവിഷയങ്ങൾകൂടി വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് അതിൽ വേണ്ട വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. ശുഷ്കശാസ്ത്രിമാർ എന്നുള്ള അവഹേളനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച് അവർ ജീവിതമത്സരത്തിൽ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു തമ്പി നിപുണമായി ശ്രമിച്ചു പ്രതിവിധി ഉണ്ടാക്കി. കോട്ടയ്ക്കകത്തുനിന്നു കാളേജുതന്നെ മാറ്റി വെളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ജാതി മതഭേദംകൂടാതെ അതിൽ എല്ലാ അധ്യേതാക്കന്മാർക്കും പ്രവേശനം നല്കി. തിരുവിതാംകൂറിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സംസ്കൃതപാഠശാലകൾ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രചോദനമായിരുന്നു. കൈപ്പള്ളിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രിയുടെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിലെ ചില ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചു. പാഠശാലയിൽ അധ്യാപകന്മാരായിരുന്ന മറ്റു ചില ശാസ്ത്രിമാരുമായുള്ള സമ്പർക്കംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദുഷ്യം വർദ്ധിച്ചു. 1096-ൽ രുക്മിണിപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ ആ സാധ്വിയുടെ സഹോദരി ഭഗവതിപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. ആ അമ്മ ഭവാനി എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. 1099-ൽ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നാടുനീങ്ങി. 1100-ാമാണ്ടു മാതാവും പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. 1102-ൽ കടൽപ്പുറത്തു ശംഖിൻ മുഖത്തു് ഒരു ഗൃഹം പണിയിച്ച് അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. 1109-ൽ തമ്പി ഗവർമ്മെന്റ് ആർട്ട്സ്കാളേജിലെ പൗരസ്ത്യ ഭാഷാപര്യവേക്ഷകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനലാഭത്തിനുമേൽ തമിഴും ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ പഠിച്ചു. പല ശുഭപ്രതീക്ഷകളോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ നൂതന പദവിയെ സകലഭാഷാഭിമാനികളും ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈശ്വരേച്ഛ മറിച്ചായിരുന്നു, 1113-ാമാണ്ട് കുംഭമാസം 22-ാംനു താൻ ജീവിതതുല്യമായി സ്നേഹിച്ച തന്റെ കാളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ രക്തസമ്മർദ്ദം നിമിത്തം കഥാവശേഷനായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്തതു്. ഒടുവിൽ എട്ടുകൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം അന്തർമ്മുഖമായി വികസിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം അക്കാലത്തുണ്ടാക്കിയ കൃതികളിൽ കാണ്മാനുണ്ട്.

സ്വഭാവം

കൃഷ്ണൻതമ്പിയുടെ സ്വഭാവഗുണത്തെപ്പറ്റി സ്വല്പമൊന്ന് ഉപന്യസിക്കുന്നതിന് ഇതാണല്ലോ അവസരം. വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തേക്കാളധികം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന ഒരു പ്രഭുകുമാരനെ കാണുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിനന്ദനീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എത്ര ധനം വേണമെങ്കിലും സഞ്ചയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലുംയാതൊരു പരിശ്രമവും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഒരാളോട് ഒന്നു ചോദിച്ചു വാങ്ങുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകാരാന്തരമായി തോന്നിയിരുന്നു. തന്റെ കൈവശം വന്നുചേരുന്ന ധനം അന്യാർത്ഥമായി വിനിയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം ചരിതാർത്ഥനായി; ആ വിഷയത്തിൽ 'നാളത്തെക്കാര്യമോ' എന്നുള്ള പ്രശ്നം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ പീഡിപ്പിച്ചതേയില്ല. എത്ര എളിയ നിലയിലുള്ള ആളുകളോടും സമഭാവനയിൽ പെരുമാറുവാൻ നിർമ്മലഹൃദയനായ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വൈഭവം ജന്മസിദ്ധമെന്നുതന്നെ പറയണം. ആദ്യംമുതല്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവണത സ്ഥിതിസമത്വത്തിലേക്ക് (സോഷ്യലിസം) ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉയർന്നവരെ അധഃപതിപ്പിക്കുകയല്ല, അധഃസ്ഥിതരെ ഉയർത്തുകയാണ് അതിന്റെ ശാശ്വതസ്ഥാപനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

കലാപോഷണം

കൃഷ്ണൻതമ്പിയെ നാം ഒരു കവി, വാഗ്ഗേയകാരൻ, പ്രഹസനപ്രണേതാവ്, ഗദ്യകർത്താവ്, കലാപ്രവർത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ സാഭിമാനം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേരളീയദൃശ്യകലകളെ കാലാനുകൂലമായി പരിഷ്കരിച്ചു പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അനവരതം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ശീമയിൽനിന്നു തിരിയെ വന്നതിൽപ്പിന്നീട് അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവ്രതമായിത്തീർന്നു. കലാവിലാസം എന്നൊരു സമാജം അതിലേക്കുവേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തി. പിന്നീടു കഥകളി ക്ലബ്ബ് സ്ഥാപിച്ചു. രാത്രി ആറുമണിമുതൽ ഒൻപതു മണിവരെയുള്ള സമയംമാത്രമേ ഓരോ ദിവസത്തെ കഥകളിക്കു വിനിയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഒന്നിലധികം കഥകളിൽനിന്നു ചില രംഗങ്ങൾമാത്രം ചില ദിവസങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചുള്ളു. അങ്ങനെ ഓരോ കഥയും ചുരുക്കി പ്രശസ്തരായ നടന്മാരെയും മറ്റുള്ള മേളക്കാരെയും വരുത്തി താൻതന്നെ ആദ്യവസാനം അണിയറയിൽനിന്നുകൊണ്ടു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നല്കി തമ്പി കഥകളിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ കൃത്യാന്തരവ്യാപൃതരായ പൊതു ജനങ്ങൾക്കും അവരിൽ അസംസ്കൃതമതികൾക്കും കൂടി ആകർഷകമായി തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തി. അതിലേക്കുള്ള കായക്ലേശത്തെയോ ധനവ്യയത്തെയോ സാരമായി ഗണിച്ചില്ല. ആ പുരാതനദൃശ്യകലയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിൽ തമ്പിക്കും ഒരു മഹനീയമായ സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്. കഥകളിക്ലബ്ബ് ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായി തിരുവനന്തപുരത്തെ കലാപ്രണയികൾ ഒരുത്സവംപോലെ ആഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. 1111-ൽ സഹൃദയ എന്നൊരു മാസിക തുടങ്ങിച്ച് അതു് ഉൽക്കൃഷ്ടമായ രീതിയിൽ കുറേക്കാലം നടത്തിച്ചു.

കൃതികൾ

കൃഷ്ണൻതമ്പി സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പദ്യമയമായും ഗദ്യമയമായും പദ്യഗദ്യോഭയമയമായും പല കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു് അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. താഴെ കുറിക്കുന്ന വാങ്മയങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയവയാണ്. 1 ലളിത, 2 അജ്ഞാതവാസം, 3 പേടികാസന്യാസി, 4 ദ്രൗപദീവിജയം എന്നീ നാലു് ഏകാങ്കങ്ങളും, 5 ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം ഗേയപ്രബന്ധവും (1106), 6 പാദുകാപട്ടാഭിഷേകവും സംസ്കൃതകൃതികളാകുന്നു. 7 മുദ്രാരാക്ഷസനാടകത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാകൃതിയാണ് ചാണക്യൻ (1096). 8 ഷഷ്ടിപൂർത്തിദർപ്പണം (1093) ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി സംബന്ധിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗാനകാവ്യമാകുന്നു. 9 ഭാഷയിൽ ഹരികഥാകാലക്ഷേപത്തിനുവേണ്ടി രചിച്ച ഗദ്യഗേയ സമ്മിളിതമായ ഒരു കൃതിയാണ് ധ്രുവചരിതം. 10 വല്ലീകുമാരം, 11 ചൂഡാമണി, 12 താടകാവധം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്ന് ആട്ടക്കഥകളാണ്. 13 കപാലകുണ്ഡല, 14 സൗദാമിനി ഇവ നോവലുകളാകുന്നു. ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാധ്യായൻ ബംഗാളിയിൽ രചിച്ച സുപ്രസിദ്ധമായ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആംഗലഭാഷാനുവാദം വായിച്ചു കഥാവസ്തു ഗ്രഹിച്ചു നിർമ്മിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണതു്. തമ്പി ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകവും അതുതന്നെയാണ്. 15 വിധി യന്ത്രത്തിരിപ്പ്, 16 കമലത്തിന്റെ കന്നിക്കേസ്, 17 മരതകമാല, 18 ഭാരതിക്കുട്ടി, 19 പ്രതിക്രിയ, 20 മൂണാളിനി, അഥവാ ഇന്നത്തെ വനിത ഇവയെല്ലാം പ്രഹസനങ്ങളാകുന്നു. തമ്പി സംസ്കൃതപാഠശാലാധ്യാപകനായതുമുതൽ കൊല്ലന്തോറും ഓരോ പ്രഹസനം എഴുതുകയും അതു വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് അഭിനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. 21 ഉർവ്വശി, വിക്രമോർവ്വശീയം കഥയിൽ സ്വല്പം വ്യത്യാസം വരുത്തി കേകാവൃത്തത്തിൽമാത്രം പദ്യങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ഗദ്യത്തിന്റെ സ്പർശം കൂടാതെ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു നവീന നാടകമാകുന്നു. അതിൽ നാലു രംഗങ്ങളേ ഉള്ളു. 22 നളിനി ഒരു ചെറുകഥയാണ്. ആദ്യം സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയ ലളിത തമ്പി പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുംകൂടി തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അക്ബറുടെ സേനാനിയായ മാനസിംഹൻ കലധർമ്മമായ വേശ്യാവൃത്തിയിൽ വിമുഖിയായ ലളിതയെ ലോകാപവാദത്തിൽ ചകിതനായി വിവാഹം ചെയ്യാത്തതിനാൽ ആ നായിക പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നു.

> "ആചാരമാം സ്മൃതികലോജ്ജ്വലരാജമാർഗ്ഗ–
> മെത്തിസ്സധൈര്യമുലകിൽപ്പെരിയോർ ഗമിപ്പു;
> കീടങ്ങൾ പാദഹതിയേറ്റു നറുങ്ങിയേതാ–
> നെന്നാകിലാർക്കു പഴിയാർക്കു ഗുണാപകർഷം?"

എന്ന പാഠമാണ് കവി നമ്മെ ഈ ഏകാങ്കനാടകത്തിൽനിന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതംപോലെ 23 ധ്രുവചരിതവും, 24 ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരവും ഹരികഥാകാലക്ഷേപക്കാർക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ വാഗ്ഗേയങ്ങളുമാകുന്നു. ചില പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

സംസ്കൃതകൃതികൾ—ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം

എനിക്കു വളരെ ബോധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം. കവി ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ സ്വാദിഷ്ഠങ്ങളായ വാങ്മയങ്ങൾ ആസ്വദിച്ച് അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ നിഷ്ണാതനായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസന്റെ ഉപദേശപദ്ധതിയിൽ ഉന്മുഖനായതിനുമേൽ രചിച്ച ഒരു ഗേയകാവ്യമാണ് പ്രസ്തുത കൃതി എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃത ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തിനും കവിത്വത്തിനും പരമോദാഹരണമായും അതു പ്രകാശിക്കുന്നു. നോക്കുക ചില ഭാഗങ്ങൾ.

> "ശശ്വദ്വാപ്രിയമാണസ്യ പ്രാരംഭശതശാലിനഃ
> ന കിഞ്ചിൽ കർവ്വതോ ഹന്ത! ദ്വാത്രിംശന്മേ ഗതാസ്സമാഃ.
> കാലേന വഹതാ നീതഃ പ്ലവമാന ഇതസ്തതഃ
> കാര്യമാണോവശഃ കർമ്മ സഹസ്രമനയം വയഃ.
> കരോതു കിം വാ കോ വാത്ര സംസാരേ പരവാൻ നരഃ
> യത്ര ഭോക്താ ച ഭക്തം ച ഭോജനഞ്ചാപി ഭംഗുരം.
> ചൂർണ്ണീഭവന്തി ജ്യോതീംഷി ച്യവന്തേതിമഹാന്ത്യപി
> ആപദ്യതേ വ്യയസ്സിന്ധോർഗ്ലാനിസ്സമനസാമപി.
> ഓജസ്തേജസ്സൗകമാര്യം സൗജന്യം വാ ന ജാതു ചേൽ
> കാലാബ്ധി ഭവതോ ഗുപ്തം സംസാരേ കസ്യ വാ രതി."
> (ആമുഖം)

> "അതുലാ കില ശിശുകേളികലാ-ഖില"
> ജനതാവിസ്മയഭൃതിവിമലാ
> കലയതി പരിതോ ബാലകദംബം
> രചയതി സ മൃദാ വിവിധം ബിംബം.
> ഗുംഫതി മാലാഃ കുസുമകലാപൈർ–
> ഗ്ഗായതി നൃത്യതി ചാർച്ചതി ദീപൈഃ. (അതുലാ)
> ശൃണോതി സതതം കഥകൈഃ കഥിതം
> മധുരിപുചരിതം മധുരസഭരിതം
> കുരുതേ സമുചിതപാത്രവിധാനം
> രൂപയതേസൗ സകലമധീനം. (അതുലാ)"

താഴെക്കാണുന്ന ഗാനം പേടികാസന്യാസിയിൽ ഉള്ളതാണ്.

> "ഭവതു സുഖീ ന കഥം നരോ ഭുവി
> ഭവതു സുഖീ ന കഥം?
> കാലേ കലയൻ ഘനമഭിമാനം
> ക്ലേശശതാകലിതോ നരോ ഭുവി (ഭവതു)
> ഭ്രസുരപഞ്ചമപണ്ഡിതപാമര–
> ഭേദവിചാരപരോ നരോ ഭുവി (ഭവതു)
> സ്മാരം സ്മാരം സ്ത്രൈണം ജനനീം
> യോ മനുതേ ന സദാ നരോ ഭുവി. (ഭവതു)"

സംസ്കൃതത്തിൽ ശ്ലോകവും ഗാനവുംപോലെ, ഗദ്യവും തമ്പിക്കു സമഞ്ജസമായി രചിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ദ്രൗപദീ വിജയത്തിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ഈ വസ്തുത തെളിയിക്കാം.

"**ദുര്യോധനഃ** ജാതാന്ധ്യേന യദർദ്ധം രാജ്യം താതേന പാണ്ഡവേഭ്യോ ദത്തം?

ദുശ്ശാസനഃ (സദന്തഘട്ടനം) ജാനാമ്യാര്യ, ജാനാമി. തസ്യഗോകുലാധമസ്യ ഐന്ദ്രജാലികസ്യ കുടിലതന്ത്രസ്യ കൃഷ്ണസ്യ ഭീഷണവചനാദ്ഭീതസ്താതഃ. തസ്മാല്ലഘുതരപഹൃതം അർദ്ധരാജ്യം പാണ്ഡുപുത്രൈഃ. ഹാ! കിമദ്ധരാജ്യമിതി സർവ്വമപി പൗരുഷം ഹൃതം കുരൂണാം.

ദുര്യോ സാധൂക്തം വത്സ! അധീശ്വരത്വം നാമ അവിഭാജ്യം വസ്തു. തത്രാർദ്ധേ ഗതേ സർവ്വം ഗതം. തത ഏവാഹം ശോചാമി. (സശോകം) കാ ഗതിഃ?

ദുശ്ശാ ഹാ! മഹദത്യാഹിതമാപതിതം കുരുവംശസ്യ, അന്ധേന നീതഃ കുരുമഹാരാജഃ; തേനാസ്മ്യഹം നീതഃ (കപിതഃ) കാ ഗതിഃ?"

ഭാഷാകൃതികൾ—ചാണക്യൻ

മൂലകൃതിയായ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ കഥാസംഗ്രഹത്തിലും അതിന്റെ വിവർത്തനത്തിലും തമ്പി വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

> "മങ്ങാതൈശ്വര്യമാളും പതിയെയുലക സേ–
> വിക്കമർത്ഥാശമൂലം;
> താങ്ങാറുണ്ടാം വിപത്തിൽച്ചിലരവനുദയം
> മേൽ വരാമെന്നുറച്ചും;
> എങ്ങാനുണ്ടോ ഭവാൻപോൽ കൃതമുപകൃതിയോർ–
> ത്താസ്ഥയാ സ്വാർത്ഥലേശം
> പൊങ്ങാതേ നാഥകാര്യാകുലത കലരുവോൻ
> നാഥനിര്യാണശേഷം?"

> "കുതിക്കുന്നു ബന്ധിച്ചൊരു ശിഖയുതിർപ്പാൻ കരമിതാ;
> കൊതിക്കുന്നു വീണ്ടും ശപഥപഥചര്യയ്ക്കു ചരണം;
> മുതിർന്നു നീ നന്ദപ്പരിഷയുടെ വെണ്ണീറിൽ മുഴുകി–
> പ്പതിഞ്ഞോരെൻകോപജ്വലനനെയുണർത്താൻ
> വിധിവശൻ."

ഭാഷാവാഗ്ഗേയങ്ങൾ

> "വിലസീടുന്നതേ സുന്ദരം മധുരാപുരം
> വിജിതസുരേന്ദ്രമന്ദിരം
> വിശ്വവിശ്രുതിചേരും യാദവവീരരാൽ
> വിഗതകല്മഷം പരിപാലിതം പാവനം (വിലസീ)
> സതതഹേഷിതൃതുരഗപാളീകരിവരാളിനിഷേവിതം
> ശ്രുതിവിശാരദമുഖരിതം സുരസുന്ദരീസദനായിതം
> നയനമോഹനലളിതനർത്തനമൃദ്ദളമദ്ദളനിനാദിതം
> മലയമാരുതസതതകമ്പിതമഞ്ജുകഞ്ജാവലിപരീതം
> (വിലസീ)"
> (ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം)

ഏറ്റവും ഹൃദയാകർഷകമായ ഒരു കൃതിയാണ് ധ്രുവചരിതം. ഒരു പാട്ടിൽ ചില ചരണങ്ങൾ പകർത്തുന്നു.

> "കണ്ടുകൊണ്ടേനേ ഞാൻ
> ജന്മകോടിയെപ്പുണർന്ന ക്ലരിശ്ശൾ
> നഖമരീചിയാലകറ്റമടിയിണ (കണ്ടു)
> നന്മയെന്തു തിന്മയെന്തിനി മമ
>
> ദുഃഖമെന്തു സുഖവുമെന്തു? കഴൽ തവ (കണ്ടു)
> ദ്വന്ദ്വവാസനകൾ വെന്തടിഞ്ഞ പൊടി
> ചിന്തിടും വിമലപാദസരോരുഹം (കണ്ടു)
> ശമിതഭവതാപം, ഖലജനദുരാപം
> നവജലദശോഭം പദയുഗളം (കണ്ടു)
>
> തദനു യമുനാശീകരാർദ്രമന്ദാനിലോല്ലോലിതകളായ്,
> വികസിതസുമസ്മേരസർവ്വാങ്ഗ–
> സൗന്ദര്യകല്ലോലിതകളായ്,
> ഇന്ദിരാകാന്തന്റെ കായകാന്തിച്ചടാവിഭ്രാന്തി
> ചിന്തുന്നൊരിന്ദിന്ദിര–
> നിര പോന്നു നിരന്തരം തേൻ നുകർന്നിടാനലർന്നിര
> ന്നാർത്തടുത്തീടവേ,
>
> രുചിരതരസാരസ്യലാസ്യയാദി–
> ലീലാരസോത്ഭാസിതോല്ലാസിതകളായി"

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്ന ഒരു ദണ്ഡകവും അതിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഥാപ്രവചനത്തിനു ദീപ്തി വളർത്തുന്നതാണല്ലോ അത്തരത്തിലുള്ള ദണ്ഡകം. വൃന്ദാവനത്തിനു പോകുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ച സുരുചിയെ തന്റെ ഒരാചാര്യയായാണ് ധ്രുവൻ പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതു്. തമ്പിയുടെ ഗാനങ്ങളിൽ സർവ്വഥാ വിശിഷ്ടമായ ഒരു പാട്ടുകൂടി ഈ കൃതിയിൽനിന്ന് എടുത്തു കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

> "നിനദം-സുഖദമേ
> മുരളീനിനദം–സുഖദമേ
> മധുരമുരളീനിനദം-സുഖദമേ
> വിധുരമധുരിപുമധുരമുരളീനിനദം–സുഖദമേ
> സുമശരവി ധുരമധുരിപുമധുരമുരളീനിനദം–സുഖദമേ
> ചതുരസുമശരവിധുരമധുരിപുമധുരമുരളീനിനദം–സുഖദമേ
> ശൃണുതം-ശ്രവണേ-സതതം-വിഗതകദനം–നിനദം–
> സുഖദമേ."

ഉർവശി

ഈ നാടകം ആരംഭിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്.

ചിത്രലേഖ:

> "ആർക്കുപോൽ വാനിലൂടെ തേർവഴി തെളിഞ്ഞുള്ള–
> താർക്കുപോലാനുകല്യം സ്വർവ്വധൂജനത്തോടും
> നേർക്കേണമപ്പുണ്യവാൻ നീലകേശിയോടിങ്ങു,
> ചേർക്കേണമെങ്ങൾക്കേകജീവനാമുർവ്വശിയെ"

പുരൂരവസ്സ്: (പർവ്വതത്തിന്റെ ചുവട്ടിലായി പ്രവേശിച്ച്)

> "പോരുമേ പരിതാപം സുരസുന്ദരിമാരേ!
> പോരുന്നു പുരൂരവസ്സാർത്തരക്ഷണത്തിന്ന്"
> (നീലകേശിയെ നോക്കി വില്ലു കുലച്ചുകൊണ്ടു)
> "നില്ലെടാ നാരീചോര! തീവ്രബാണങ്ങളാൽ നി–
> ന്നല്ലടഗർവ്വമാകെശ്ശാന്തമാക്കീടട്ടെ ഞാൻ"

ഒടുവിൽ ഉർവ്വശി പുരൂരവസ്സിനെ പിരിഞ്ഞു സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു പോകുന്ന അവസരത്തിൽ "ഓതുകെന്തൊരു ഗതി മേലെനിക്കുള്ളതെന്നും" എന്നു പുരൂരവസ്സു ചോദിക്കുകയും അതിന് ആ ദേവസ്ത്രീ

> "സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും നീ പ്രിയനാംമാറു വാഴ്ക,
> സർവ്വരാഗാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു നിർമ്മുക്തനാക,
> സ്വർഗ്ഗവും തുച്ഛമാകും ലോകങ്ങൾ വിശാലങ്ങൾ
> സന്തതാനന്ദദങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാം തവ"

എന്നുപദേശം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കവിതയ്ക്കു വൈശിഷ്ട്യമില്ല.

ആട്ടക്കഥകൾ

പ്രഹതമായ പദ്ധതിയിൽ അഭിനയിക്കുന്നതിനായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാട്ടക്കഥയാണ് വല്ലീകുമാരം.

> "കൈലാസേ കില കാലകാലമകടപ്രോദ്ഭാസി
> ചന്ദ്രോജ്ജ്വലേ
> സിദ്ധസ്ത്രീകരചാരുചാമരമരുത്സംസേവ്യമാനസ്സഖീ
> ആസ്തേസൗ സമുപാസിതസ്സുരവരൈരാധ്മാതശംഖൈഃ
> പുരഃ
> പ്രേംഖൽപ്രോദ്ധതബർഹിണോ വരഗുണാധാരഃ കുമാരഃ
> പുരാ"

എന്നതു് ഈ കൃതിയിലെ പ്രഥമശ്ലോകമാണ്. കവിത നന്നായിട്ടുണ്ട്. താടകാവധത്തിൽ കവി താടകയെ ഒരു കാമുകിയായ യുവതിയാക്കിയാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ആര്യന്മാരോട് ആ അനാര്യയുടെ വർഗ്ഗക്കാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന ശത്രുതയുടെ കാരണം അവർ "ഗോനിധനാദിതന്ത്രങ്ങൾ—ക്ഷുദ്രതരദുർമ്മന്ത്രങ്ങൾ" ഉച്ചരിച്ചു ചത്ത പശുവിന്റെ വാൽ പിടിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കേറുന്നതായിരുന്നുവത്രേ. അങ്ങനെ ഒരു വലിയ പുതുമ കഥാവസ്തുവിൽ അദ്ദേഹം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ രഘുവംശത്തിൽ

> "രാമമന്മഥശരേണ താഡിതാ
> ദുസ്സഹേന ഹൃദയേ നിശാചരീ
> ഗന്ധവദ്രുധിരചന്ദനോക്ഷിതാ
> ജീവിതേശവസതിം ജഗാമ സാ"

എന്ന് ആ രാക്ഷസിയുടെ മരണത്തെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വർണ്ണനമാണ് തമ്പിക്ക് അവളെ രാമനിൽ അനുരാഗിണിയാക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗദർശകമായി പരിണമിച്ചതു്.

> "കമനീയാങ്ഗനിതാരോ കവരുന്നു കണ്ണിണ
> കാനനനീലിമയിൽ പൂനിലാവൊളി പൂശി
> നീരദനികരനിലീനനവോദിത–
> പൂർണ്ണസോമസാർവ്വഭൗമസദൃശാതിശോഭിതതനു (കമനീ)
>
> കാകപക്ഷസുന്ദരം ബിംബാധരമധുരം
> ഗന്ധമുകുരോജ്ജ്വലം മന്ദസ്മേരവദനം
> കോദണ്ഡശ്രീമഞ്ജുളം സിംഹസംഹതഗാത്രം
>
> രൂപം നിരുപമം ദുരാപമിതവനിയിൽ
> പണ്ടു കണ്ടുമില്ല തെല്ലുമിവനോടു തുല്യരുചി
> മുദിതമെന്മാനസമതങ്ഗജമതിലേറ്റി
>
> മദനമഹാവിജയമഹമഹിമ കൊണ്ടാടി
> മരുവുകിലൊരുകുറി മമ തനുജീവിത–
> മഖിലമിന്നു സഫലമെന്നു കരുതുന്നു ഞാൻ സപദി
> (കമനീ)"

നോവലുകൾ

തമ്പിയുടെ കപാലകുണ്ഡലയെപ്പോലെ സൗദാമിനിയും മുഗൾചരിത്രത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു ആഖ്യായികയാണ്. ആഖ്യായികകളിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ശൈലി സംസ്കൃതപ്രധാനമായി കാണുന്നു. എന്നാൽ കേരളപാണിനി പറയുന്നതുപോലെ ആ സംസ്കൃതം "ഒരിടത്തും അസ്ഥാനത്തിലോ അസങ്ഗതമോ ആയിട്ടില്ലെന്നു" സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്യാം. വാക്കിനു പ്രസാദഗുണം സർവ്വത്ര കാണുന്നുണ്ട്; ശൈലീഭങ്ഗം ഒരിടത്തും പതിച്ചിട്ടില്ല എന്ന വസ്തുതയും നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രഹസനങ്ങളും മറ്റും

മറ്റു കൃതികളെപ്പോലെ വിസ്തരിക്കുവാൻ സൗകര്യമില്ല. രാമൻമേസ്ത്രി എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതപാഠശാലയിൽ അഭിനയിക്കുവാൻ എഴുതിയ ഒരു പ്രഹസനമാണ് പിന്നീട് മൂണാളിനി അഥവാ ഇന്നത്തെ വനിത എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. പുതിയ ആദർശങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്തു സമുദായത്തിൽ ദക്ഷിണപക്ഷത്തിലും വാമപക്ഷത്തിലും നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന മാലിന്യങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ച് അതിനെ ആശാസ്യവും അഭ്യുദയപ്രാപകവുമായ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ നിർമ്മിതികൊണ്ടു തമ്പി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതു സാമാന്യം ദീർഘമായ മൂണാളിനിയിൽ സവിശേഷം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശ്ലീലമായി ഒരു വാക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങളിൽ കടന്നു കൂടീട്ടില്ല. മൂണാളിനിയെ ഇന്നത്തെ ശാലീനകളല്ലെങ്കിലും സദാചാരനിഷ്ഠകളായ വനിതകളുടെ ഒരു മാതൃകയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. തിരുവനന്തപുരത്താണ് പ്രഹസനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം; സി. വി. രാമൻപിള്ളയാണല്ലോ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദമുദ്രകളെ പിൻതുടർന്ന ഒന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥകാരനായി കൃഷ്ണൻതമ്പിയെ കരുതാം. ഇക്കാലത്തു പലരും ആ പന്ഥാവിൽ സഞ്ചരിച്ചു വിജയം നേടീട്ടുണ്ട്.

4 പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള (1061–1097)

ചരിത്രം

എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള തിരുവനന്തപുരം പട്ടത്തു കുറുങ്ങാന്തർ മഠത്തുവിളവീട്ടിൽ അനന്തുഅമ്മയുടേയും ജ്യോത്സ്യൻ നെയ്യാറ്റിൻകര ഏണിക്കോട്ടത്തു പത്മനാഭപിള്ളയുടേയും പുത്രനായി 1061–ാമാണ്ടു മേടമാസം ചിത്തിരനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തു ഗവർമ്മെൻറുകോളേജിൽ മട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുമേൽ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി സെന്റ്ജോസഫ് കോളേജിൽനിന്ന് ഇന്റർമീഡിയറ്റിലും തിരുവനന്തപുരം കോളേജിൽനിന്നു ബി. ഏ. യിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. പ്രിന്നീട പ്രൈവറ്റായി പഠിച്ച് എം. ഏ. പരീക്ഷയിലും വിജയം നേടി. ആദ്യം ഹജ്ജൂർസെക്രട്ടേറിയറ്റിൽ ഒരു ക്ലാർക്കായി പ്രവേശിച്ച അദ്ദേഹം എക്സൈസ് ഇൻസ്പെക്ടരായി ഉയർന്നു. 1092-ാമാണ്ടു മകരമാസം 27-ാംനു ഒരു നല്ല കവയിത്രിയായ തെക്കേക്കുന്നത്തു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. പുനലൂർനിന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്ന ശാരദ എന്ന മാസികയുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചതു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയായിരുന്നു. അതിൽ അനേകം ഉപന്യാസങ്ങൾ കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ തന്റെ കൃതികൾ സാഹിത്യസൗന്ദര്യം ഒന്നാം ഭാഗം എന്ന പേരിൽ 1121-ൽ അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സാധ്വിയുടെ പിതാവ് എറണാകുളം ചീഫ് കോർട്ടുവക്കീൽ കോഴിക്കോട്ടു കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. ഏ. യും മാതാവു തെക്കേക്കുന്നത്തു മാധവിയമ്മയുമായിരുന്നു. കൊച്ചി ചേന്നമംഗലത്താണ് തെക്കേക്കുന്നത്തുഭവനം. 1097-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 15-ാംനു സന്നിപാതജ്വരംനിമിത്തം കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള അല്പായുസ്സിൽ മരിച്ചുപോയി.

കൃതികൾ

കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള വൃത്താനുവൃത്തമായും കേരളപ്രാസം സാർവ്വത്രികമായി ദീക്ഷിച്ചും മേഘസന്ദേശം ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്കൂൾകുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ള ‘ബാലസാഹിത്യ’ത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഗണിക്കേണ്ടതില്ല. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ കവിതയിൽ നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ രചിച്ച സരസ്വതീ പഞ്ചകത്തിലുള്ളതാണ് താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം.

> “തുരാലുതുമ്പെന്നിവ ബോധിയാത്ത ഞാ–
> നൊരാഗ്രഹത്താൽക്കവിതക്കൊരുങ്ങിനേൻ
> വരാളകേ! വാണി! വചോഭിവൈഭവം
> വരാനുടൻ വന്നു വസിക്ക നാവിൽ നീ.”

മേഘസന്ദേശത്തിൽ നിന്നുകൂടി രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “മാഷ്ഠാതീയുള്ളവനെ നിരൂപിച്ചാശു പോകാം ഭവാനൊ–
> ട്ടാകാംക്ഷിക്കാം കടജസുരഭിക്കുന്നിലെല്ലാമിരിക്കാൻ
> കേകാരാവക്കളവൊട്ടു മയിൽക്കൂട്ടവും സൽക്കരിച്ചെ–
> ന്നാകാമെന്നാലൊഴികഴിവുരച്ചേഷ്ഷണം വല്ലമട്ടും.”

> “ഭദ്രാഭീകേ! ഭഗിനി! ഭവദാത്മേശനാൽ പ്രേഷിതൻ ഞാൻ
> ത്വദ്രാഗാർത്തന്നുടെ മൊഴികളോതീടുവാനത്ര വന്നേൻ
> ഉദ്രാവത്താലയി! വഴിയിൽനിന്നാശു കാന്താപ്രവേണീ–
> മുദ്രാമോക്ഷോത്സുകരെ വസതിക്കാക്കമാക്കൊണ്ടലീഞ്ഞാൻ.”

5 ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1024–1100)

ജനനവും ബാല്യവും

ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തിരുവനന്തപുരത്ത് ആറ്റുകാൽ എന്ന ദേശത്തിൽ ചെറുകരവീട്ടിൽ കല്യാണിയമ്മയുടെ തൃതീയപുത്രനായി 1024-ാമാണ്ടു മീനമാസം 30-ാംനു ജനിച്ചു. പിതാവു കുറേക്കാലം പട്ടാളത്തിൽ പരിഭാഷകനും പിന്നീടു കൊട്ടാരം സംപ്രതിയുമായിരുന്ന ശങ്കരൻ പണ്ടാലയായിരുന്നു. പണ്ടാല യാതൊരു സഞ്ചാരസൗകര്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന ആ കാലത്തു രണ്ടുതവണ കാശിക്കു പോയ ഒരു ഈശ്വരഭക്തനായിരുന്നുവെന്നറിയുന്നു. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള കാലക്രമത്തിൽ ഗവർമ്മെന്റിന്റെ സാനിട്ടറി വകുപ്പിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായി. രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠനായ നാരായണപിള്ള അല്പായുസ്സായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചു പോയി. കുടുംബത്തിൽ പറയത്തക്ക സ്വത്തൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വളരെ അരിഷ്ടിച്ചാണ് ബാല്യം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടി വന്നത്. അമ്മയുടെ ഗൃഹഭരണസാമർത്ഥ്യം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു ആ ദശാസന്ധിയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ അവലംബം. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ പ്രഥമഗുരു ജ്യേഷ്ഠൻ കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു. പത്താമത്തെ വയസ്സോടുകൂടി മലയാളം എഴുതുവാനും, വായിക്കുവാനും ശീലിച്ച് അന്ന് ഉത്സവമഠം മൂത്തപിള്ളയായിരുന്ന അപ്പാവുപിള്ളയോടുകൂടി ആ തുറയിൽ കണക്കെഴുതുവാൻ പോയി. അങ്ങനെ പാഴാക്കിക്കളയേണ്ട ഒരു ജീവിതമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേത് എന്നു മാതാവിനും നരസിംഹൻപിള്ള മുതലായ മറ്റു ചില ബന്ധുക്കൾക്കും തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കീഴിൽത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. 1035-ാമാണ്ടു സർക്കാർ ഫ്രീസ്കൂളിൽ പ്രവേശനം കിട്ടി. അവിടത്തെ ക്ലാസ്സുകളിലെല്ലാം പഠിച്ചു ജയിക്കുന്നതിനു മൂന്നു കൊല്ലത്തിലധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. അക്കാലത്ത് അവിടെ അധ്യാപകനായിരുന്ന ശങ്കരസുബ്ബയ്യരുടെ ശുപാർശപ്രകാരം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിവേതനത്തോടുകൂടി കഥാനായകൻ മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ ഉപരിപഠനാർത്ഥം നിയുക്തനായി. 1045-ൽ ആ കോളേജിൽ നിന്നു തന്നെ ബി. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു.

ഔദ്യോഗികജീവിതം

തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു തന്റെ പഴയ ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അധ്യാപകന്റെ പണി കിട്ടി. 1049-ൽ തിരുവനന്തപുരം ലാക്കാളേജിൽനിന്നു ബി. എൽ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ആ വർഷത്തിൽത്തന്നെ 100 ഉറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ നാഗരുകോവിൽ അഡീഷണൽ മുൻസിഫായി നിയമിച്ചു. 1057-ൽ പറവൂർ ജില്ലാജഡ്ജിയായിരുന്നപ്പോൾ കൈക്കു വാതരോഗം ബാധിക്കയാൽ ഗവർമ്മെൻറു താരതമ്യേന എഴുത്തുവേല കുറവുള്ള ദിവാൻ പേഷ്കാരുദ്യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി, വീണ്ടും സ്വല്പകാലം ജില്ലാജഡ്ജിയായി തിരുവനന്തപുരത്തു ജോലി നോക്കിവന്നപ്പോൾ ലാക്കാളേജിൽ പ്രൊഫസർസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. 1071-ൽ ഹൈക്കോടതിയിൽ പ്യൂണിജഡ്ജിയായിരിക്കവേ 1084-ൽ സർവ്വീസ്സിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. 1086-ൽ ദിവാൻബഹദമൂർ എന്ന ബഹുമതി ഇൻഡ്യാ ഗവർമ്മെന്റു നല്കി. അരോഗദൃഢഗാത്രനായി പിന്നെയും വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു. സമർത്ഥമായി പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ 1100-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 15-ാംനു യശശ്ശരീരനായി. സന്നിപാതജ്വരമായിരുന്നു മരണഹേതുകമായ രോഗം. ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കാലടി നെല്പിക്കാവിളാകത്തുവീട്ടിൽ കാത്യായനിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. ആ സുചരിത 1109-ൽ ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു.

സ്വഭാവം

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെന്റ് സർവ്വീസിലെ ഏറ്റവും സത്യസന്ധനായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അഴിമതിയും അക്രമവും കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ കണ്ടാൽ അവയുടെ മൂലനാശം വരുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുള്ളവരെ കണ്ടുകിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. സ്ഫടികനിർമ്മലമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം. മനസ്സിനും വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സദാ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. വലിയ കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ചെറിയ കാര്യങ്ങളിലും ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണവും പ്രവർത്തനവും. അനൗദ്ധത്യം ആ കർമ്മയോഗിയുടെ മറ്റൊരു ഗുണവിശേഷമായിരുന്നു. കാലത്തും സന്ധ്യയ്ക്കും വളരെ ദൂരം നടക്കും. കച്ചേരിയിൽനിന്നു കരമന നെടുങ്കാട്ടുള്ള സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നതുതന്നെ കാൽനടയായിട്ടായിരുന്നു. ആ വീട്ട് 1063 ചിങ്ങം 9-ാംനു പാലു കാച്ചി. 1075-ൽ അവിടെ ഒരു മാളിക പണിയിച്ച് അതിനു ടൌവർ വ്യൂ (Tower view) എന്നു പേരു കൊടുത്തു. പാദസഞ്ചാരിയായ അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം ഇരട്ടക്കുതിരവണ്ടി പിൻതുടരുകയായിരുന്നു വൈകുന്നേരത്തെ പതിവ്. വഴിയിൽ ഏത് എളിയ നിലയിലുള്ള പരിചിതരെക്കണ്ടാലും സുസ്മേരവദനനായി കുശലപ്രശ്നം ചെയ്യും. സമയവ്യവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പരിപാലിച്ചിരുന്നവർ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സഭായോഗങ്ങൾക്ക് അധ്യക്ഷനായി വരണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചാൽ വരും. കാര്യപരിപാടി ആരംഭിക്കുവാൻ അഞ്ചു മിനിട്ടെങ്കിലും താമസിച്ചാൽ ഉടൻ തന്നെ തിരിയെപ്പോവുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യാക്രമത്തിൽ നിന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു പല നല്ല പാഠങ്ങളും പഠിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പൊതുജനസേവനം

പെൻഷൻ പറ്റി പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നീടും ചൈതന്യപൂർണ്ണവും പരോപകാരപ്പരവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ് അദ്ദേഹം നയിച്ചത്. ഗവർമ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ പല കമ്മിറ്റികളുടേയും അധ്യക്ഷനായി നിയമിച്ചു. മരുമക്കത്തായംകമ്മിറ്റി, നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിറ്റി മുതലായ സമിതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം ഫലപ്രദമായിത്തീർന്നു. 1088-ലെ നായർറഗുലേഷൻ ആവിർഭവിച്ചതു് അവയിൽ ആദ്യത്തെ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. 1100-ൽ ആ നിയമം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഉള്ളഴിഞ്ഞു സഹായിച്ചു. എട്ടും ഒൻപതും ക്ലാസ്സുകളോടുകൂടിയ നാട്ടുഭാഷാഹൈസ്കൂളുകളുടെ സ്ഥാപനം രണ്ടാമത്തെ റിപ്പോർട്ടിലെ ശിപാർശയനുസരിച്ചാണ്. ഹിന്ദുമതാനുയായികളായ അധഃസ്ഥിതജനങ്ങളുടെ ഉന്നമനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യവ്രതങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ആ കാര്യത്തിനായി അദ്ദേഹം ധാരാളം സമയവും വ്യയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ‘പുലയ’ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയും അതിൽ ചിലപ്പോൾ താൻതന്നെ പോയി വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. സ്വസമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയെ ലക്ഷീകരിച്ചു പലതും പ്രവർത്തിച്ച അദ്ദേഹം ഇതര സമുദായങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിലും ജാഗരൂകനായിരുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളേയും സമഭാവനയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ച് അവയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ അതാതു മതാനുവർത്തികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം വ്യാപൃതനായി. എന്നുവേണ്ട, തിരുവനന്തപുരത്തെ ഏതു പൊതുയോഗങ്ങളിലും തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഒരാവശ്യവും അലങ്കാരവുമായി തീരത്തക്കവിധം അവയുമായി അദ്ദേഹം ഗാഢസമ്പർക്കം പുലർത്തി. അങ്ങനെ സംഭവബഹുലമായ ഒരു ലോകയാത്രയാണ് അദ്ദേഹത്തിനു വാർദ്ധക്യത്തിലും അഭിമതമായിത്തോന്നിയതു്.

കൃതികൾ

സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും ഗേവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു സാമാന്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽനിന്നു പല സൽഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന് അദ്ദേഹം ഭാഷാപോഷണംമാത്രം പ്രതിഫലമായിക്കരുതി തീവ്രമായി യത്നിച്ചു. ഒടുവിൽ ബംഗാളി പഠിച്ചു ടാഗോർ മഹാകവി രചിച്ച ഗീതാഞ്ജലിയുടെ തർജ്ജമയ്ക്കും ഒരുമ്പെട്ടു. താഴെ കുറിക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. അവയിൽ സ്മൈൽസിന്റെ കാരെക്റ്റർ (Character) എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ രീതി അനുസരിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ള ശീലം മാത്രമേ ഗദ്യമായുള്ളു. 1 ഭഗവൽഗീതം, 2 മനുസ്മൃതിയിലെയും യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതിയിലെയും വ്യവഹാരവിഷയശ്ലോകങ്ങൾ, 3 സനൽസുജാതീയം, 4 അനുഗീത, 5 അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം, 6 തിരുക്കുറൾ, 7 ഷേക്സ്പീയർമഹാകവിയുടെ ലീയർ, 8 മാക്ബത്ത്, 9 ഹാംലെറ്റ്, 10 ഒഥെല്ലോ, 11 വെനിസ്സിലെ വ്യാപാരി, 12 സൊഫോക്ലിസ്സിന്റെ ഈഡിപ്പസ്, 13 നവരത്നമാലിക, 14 മരുമക്കത്തായസങ്ഗ്രഹം, 15 മാധവീനാടകം, 16 മുൻപു പറഞ്ഞ ശീലം, ഇവ കൂടാതെ 17 ഭർത്തൃഹരിനീതിശതകം, 18 ഗീതാഞ്ജലി, 19 പോൾഡ്യൂസന്റെ പ്രാഥമികവേദാന്തശാസ്ത്രം (Elements of Metaphysics by Paul Deussen). ഹിതോപദേശം തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടേയുള്ളു. ചില കൃതികൾ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സനൽസുജാതീയം മഹാഭാരതം ഉദ്യോഗപർവ്വത്തിലും അനുഗീത അശ്വമേധപർവ്വത്തിലും അന്തർഭവിക്കുന്നു. തിരുവള്ളുവരെന്ന ദ്രാവിഡമഹാകവിയുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ തമിഴ് കൃതിയാണ് കുറൾ. ഏഴുമുതൽ പതിനൊന്നുവരെയുള്ള കൃതികൾ ഷേക്സ്പിയർ രചിച്ച ചില പ്രധാന നാടകങ്ങളാണ്. സൊഫോക്ലിസ് ഗ്രീസിലെ അതിപ്രാചീനനായ ഒരു നാടകകൃത്താണ്. ദുഃഖപര്യവസായികളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങൾ. നവരത്നമാലികയിൽ ഒൻപതു് ഇംഗ്ലീഷ് കവികളുടെ ഖണ്ഡകൃതികൾ വിവർത്തനത്തിനു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മരുമക്കത്തായസങ്ഗ്രഹവും മാധവീനാടകവും സ്വതന്ത്രകൃതികളാണ്. ഒന്നാമത്തേതിൽ മരുമക്കത്തായ നിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഹൈക്കോർട്ടുവിധികളും മറ്റും ശ്ലോകരൂപത്തിൽ സങ്ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീപ്രശംസയാണ് രണ്ടാമത്തെ കൃതിയിലെ വിഷയം. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ കൃതികൾക്കു ചില വൈകല്യങ്ങളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയേയും ഭാഷാപോഷണ വൈയഗ്ര്യത്തേയും ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയേയും ആരും അഭിനന്ദിക്കും. എന്നാൽ ആ വ്യവസായപാരമ്യത്തിന് അനുസൃതമായുള്ള ഫലം കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില. അതിന് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. പ്രായേണ പ്രസാദരഹിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത. അപ്രസിദ്ധങ്ങളും നിഘണ്ടുമാത്രനിഷ്ഠങ്ങളുമായ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പെരുമാറ്റം, അസാധുക്കളായ ചില പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗം, ഇവയും ആ കൃതിയുടെ ഭംഗിി കുറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്നാടകം തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിലെന്നപോലെ മലയാളത്തിലും ബ്ലാങ്ക് വെഴ്സിന്റെ രീതിയിൽ വിരാമംവരാതെയുള്ള ഒരു പുതിയ വൃത്തം പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ആ ഉദ്യമം ആശാസ്യമാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്ത ഉപജാതിവൃത്തം അതിനു പറ്റിയതല്ല. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ ലീയറിൽ ഉള്ളവയാണ്.

> “ഇടയ്ക്കുമന്തർഗ്ഗതമിങ്ങു ചൊല്ലാ–
> മെടുക്കയബ്ഭൂപടമെന്റെ രാജ്യം
> അടക്കി മൂന്നാക്കി വയസ്സുകാലേ
> വിടിർത്തുവൻ ഭൂഭരണോദ്യമത്തെ
>
> അടുക്കമന്ത്യത്തിലൊഴിച്ചു ഭാരം
> കൊടുക്കുവൻ യൗവനമുള്ളവർക്കായ്
> മമേഷ്ടനാമാത്മജ, കേൾക്ക കാർൺവാൾ
> സമേഷ്ടനാമാമബിതാനുമെന്റെ
>
> കുമാരികൾക്കോഹരികൾ തിരിപ്പാൻ
> മമാശയാം മേൽക്കലഹം വരായ്വാൻ.”

പദവിന്യാസത്തിന്റെ ഉച്ഛൃങ്ഖലതയ്ക്ക് ഒരുദാഹരണം വംശസ്ഥവൃത്തത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ടാഗൂറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയിൽനിന്ന് കാണിക്കാം. അതാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഒടുവിലത്തെ കൃതി.

> “മദീയജീവസ്വരശൂന്യകർക്കശം
> പതിഞ്ഞതെല്ലാമുരുകി സ്വരാജ്യമായ്
> ത്വദർച്ചനയ്ക്കുള്ള വിരിക്കുവൻ മുദാ
> ഛദം പതത്ത്രബ്ധി തരിക്കുവാൻ യഥാ.”

ഇത്രതന്നെ ദോഷം ബാധിക്കാത്ത പദ്യങ്ങളും പ്രസ്തുത കൃതിയിലുണ്ട്.

> “എനിക്കു നിൻഗീതിയൊടൊത്തു പാടുവാൻ
> സ്വനം ലഭിക്കാതെഴുമുദ്യമം വൃഥാ
> വദിക്കുവാനാശയൊടുച്ചരിച്ചിടും
> മദുക്തി പാട്ടായൊഴുകുന്നതില്ലയോ”

എന്നതിനെ ഭേദപ്പെട്ട ഒരു പദ്യമായി കരുതാം. സാമാന്യം നല്ല കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടവയാണ് ഭഗവൽഗീത, തിരുക്കുറൾ, നവരത്നമാലിക എന്നിവ. ഭഗവൽഗീതയിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

> “തന്നത്താൻ താനിഴിക്കൊല്ല തന്നെത്താൻ
> താനുയർത്തണം;
> തനിക്കു ബന്ധു താൻതന്നെ താനത്രേ തന്റെ ശത്രുവും;
> തന്നാൽത്താൻ ജിതനാകുമ്പോൾ തന്നെത്താൻ തന്റെ
> ബന്ധുവും
> തന്നെത്താനോടടുക്കാഞ്ഞാൽ പിന്നെത്താൻ തന്റെ
> ശത്രുവാം.”
>
> “ചെയ്യാനുള്ളതിനെസ്സക്തി കൈവിട്ടെന്നും നടത്തുക
> അവ്വണ്ണം ചെയ്കയാലല്ലോ ചൊവ്വേ മോക്ഷം വളർന്നീടൂ”

ഭർത്തൃഹരിയുടെ ഭാഷാന്തരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “നിന്ദിച്ചിടട്ടേ നയബോധി പഴിച്ചിടട്ടെ,
> വന്നാന്നിടട്ടെ ധനദേവി ഗമിച്ചിടട്ടെ.
> ഇന്നോ വരട്ടെ മൃതിയന്യയുഗത്തിലോവാൻ
> തൻന്യായമായ വഴി വിട്ടിളകില്ല ധീരൻ.”

തിരുക്കുറളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകാർദ്ധങ്ങൾകൂടി കാണിക്കട്ടെ.

> “താഴുമെന്നും മഹാനല്പൻതന്നെപ്പൊക്കിപ്പുകഴ്ത്തുവോൻ.
> അഹങ്കാരം മഹാന്മാർക്കില്ലല്പന്മാർ വിടുകില്ലതു്.
> പരദോഷം മഹാൻ മൂടുമതേയല്പൻ പരത്തിടൂ.”
> (98-ാമധ്യായം)

കുറളിലെ ശൃംഗാരമയമായ കാമപ്പാൽ എന്ന ഭാഗം തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടില്ല. One thousand and one gems of English poetry എന്ന ലഘുകാവ്യസമുച്ചയത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണ് നവരത്നമാലികയിലെ ഒൻപതു രത്നങ്ങളും. അവയിൽ പാർണലിന്റെ ഹെർമിറ്റ് (Parnell’s Hermit) എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ തർജ്ജമയിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> “വാക്കിന്നൊത്തതിർവാക്കുരച്ചുമുചിതം ചോദ്യോത്തരം
> ചൊല്ലിയും
> മാർഗ്ഗം പോയതറിഞ്ഞതില്ലവർ വയോവ്യത്യാസമേറീടിലും
> ചെറ്റും വേർപിരിയാതെ സപ്രിയമിളംപൂവല്ലി തൻപാദപേ
> ചുറ്റിത്തമ്മിലണഞ്ഞിടുന്നതുകണക്കുള്ളൊത്തുചേർന്നോരവർ.”

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം

വംഗദേശീയപാഠമാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തന്റെ തർജ്ജമയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

> “പദ്യങ്ങൾക്കു വൃത്തഭേദങ്ങളെ കാളിദാസൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് അതതു പ്രകരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചാണെന്നു തോന്നുകയാൽ ഭാഷാന്തരം മൂലാനുസാരിവൃത്തങ്ങളിൽത്തന്നെ തർജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു”

എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

> “പ്രതികലമളിചുംബിതമായ്
> മൃദുകേസരശിഖയെഴും ശിരീഷത്തെ
> യുവതിജനം പ്രിയപൂർവ്വം
> ശ്രവണത്തിൽബ്ഭൂഷയായണിവൂ.”
>
> “ശുശ്രൂഷിക്ക ഗുരുക്കളെ, ക്കണവനാലാക്ഷിപ്തയായീടിലും
> തച്ചിത്തത്തെ മറുക്കൊലാ, ചൊരിക നീ സ്നേഹം
> സപത്നീജനേ,
> അത്യന്താദരമാൾക നീ പരിജനേ, ഗർവ്വിച്ചിടൊല്ലാ
> ശുഭേ,
> ഇത്ഥം വാഴ്ചകിലന്നു നീ ഗൃഹിണിയാം,
> വംശാധിയാമന്യഥാ.”

6 ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള (1040–1121)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ജി. പത്മനാഭപിള്ള 1040-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികം 12-ാംനു ചിത്തിരനക്ഷത്രത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തു കുളവറ വിളാകത്തുവീട്ടിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു മേൽകങ്ങാണം അമീനാദാരായിരുന്ന ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പരുത്തിക്കാട്ടു നാരായണപിള്ളയും മാതാവു ഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടെ മൂത്ത സഹോദരി നാരായണിയമ്മയുമായിരുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ സ്ഥാപിച്ച പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. രാമക്കുറുപ്പ മുൻഷി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസിസ്റ്റന്റായി ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന പുരുഷോത്തമൻപിള്ള മുതൽപേരുടെ പ്രോത്സാഹനം ആബാലനു സിദ്ധിച്ചു. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ പഴവങ്ങാടി വാഞ്ചേശ്വരശാസ്ത്രികളുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതവും, കവിയൂർ പരമേശ്വരൻമൂസ്സതിന്റെ കീഴിൽ വൈദ്യവും പഠിച്ചുതുടങ്ങി. എങ്കിലും അതിലൊന്നും പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇടവന്നില്ല. ആദ്യകാലത്തു കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ തുള്ളലുകളിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ഭ്രമം. ചാലക്കമ്പോളത്തിൽ കിട്ടുന്നിടത്തോളം തുള്ളൽക്കഥകൾ വാങ്ങി ശേഖരിക്കുകയും അവ നിഷ്കർഷിച്ച് പഠിച്ച് അതിബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അങ്കുരിച്ച സാഹിത്യവാസനയെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു . പിന്നീട് ആ ഭ്രമം ആട്ടക്കഥകളിലേക്കു സംക്രമിച്ചു. കെ. സി. കേശവപിള്ളയെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും ദുര്യോധനവധം കഥ ചില വയസ്യന്മാരോട ചേർന്ന് ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം അഭിനയിച്ചു. രാമക്കുറുപ്പായിരുന്നുവത്രേ അന്നു ചെണ്ട കൊട്ടി ആ കുട്ടികൾക്ക് ഉത്തേജനം നല്കിയത്. സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടെ അനന്തിരവൻ എന്ന നിലയിൽ പത്മനാഭപിള്ള കുറുപ്പിന്റെ വിശേഷപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. മെട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷ ഒരു കുറി തോറ്റതിനുമേൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു പോകുകയാൽ പഠിത്തം ആ നിലയിൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നു.

അനന്തരജീവിതം

ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിലേക്കായി പിന്നീടുള്ള ഉദ്യമം. ബാലിവിജയം എന്ന തുള്ളൽ അതിനുമുൻപു തന്നെ എഴുതിയതാണ്. അത് അച്ചടിപ്പിച്ചിടില്ല. ശിവപുരാണം കിളിപ്പാട്ടിലെ സോമവാരവ്രതമാഹാത്മ്യം കഥയെ ആശ്രയിച്ചു ധർമ്മഗുപ്തവിജയം ആട്ടക്കഥ 1061-ൽ ഉണ്ടാക്കി സ്വഭവനത്തിൽവച്ചു അരങ്ങേറ്റം കഴിപ്പിച്ചു. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അമ്മാവനെ കവി താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു.

> "സ്യാനന്ദൂരപുരേ സമസ്തവിഭവൈരൗദാര്യശീലൈർഭൃശം
> സാനന്ദം നിജസർവ്വമാനുഷഗണാൻ രക്ഷാഭിവൃദ്ധ്യൈ സദാ
> നിർവ്യാജം പരിരക്ഷചെയ്തരുളുമിക്ഷോണീപതേർദ്ദാസനാം
> ഗോവിന്ദം മമ മാതുലം പ്രതിദിനം വന്ദേ വിവേകാംബുധിം."

1063-ൽ കനകലതാസ്വയംവരം നാടകവും സുന്ദോപസുന്ദ യുദ്ധം ആട്ടക്കഥയും ആരംഭിച്ചു. 1067-ൽ മാത്രമേ കനകലതാസ്വയംവരം പൂർണമായുള്ളു. അതിലെ ഇതിവൃത്തം കല്പിതമാണ്. 1068-ൽ പാണ്ഡവവിജയം എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു നാടകവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അക്കാലത്തു കവിക്കു കണ്ടെഴുത്തുവകുപ്പിൽ ഒരു ചില്ലറ പണിയുണ്ടായിരുന്നു. 1073-ൽ മജിസ്ട്രേട്ടുപരീക്ഷ ജയിച്ചപ്പോൾ ആ ജോലിയിൽ നിന്നു തൽക്കാലം വിരമിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു- ക്രിമിനൽ വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും പഴയ ജോലിതന്നെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ആയിടക്കു സുന്ദോപസുന്ദയുദ്ധവും പൂർത്തിയാക്കി. കനകലതാ സ്വയംവരം ഒന്നിലധികം നാടകക്കമ്പനിക്കാർ അഭിനയിച്ചു. കൈതമുക്കിൽ വാറുവിളാകത്തുവീട്ടിൽ ഗൗരിയമ്മയെ 1077 മേടമാസം 2-ാംനു വിവാഹം ചെയ്തു. 1072–ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിലാണ് മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കണമെന്ന മോഹം ഉദിച്ചത്. ആ ഉദ്യമത്തിൽ അതിനു മുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനും വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നല്കി. 20 കൊല്ലംകൊണ്ടു പ്രസ്തുതവ്യവസായം പൂർത്തിയാക്കി. 1081-ൽ കണ്ടെഴുത്തിലെ ജോലി രാജി കൊടുത്തു നെയ്യാറ്റിൻകര ക്രിമിനൽ വക്കീലായി. അപ്പോഴും നിഘണ്ടു നിർമ്മിതിതന്നെയായിരുന്നു പ്രധാനമായ കൃത്യം. ആയിടക്കു മദനകാമചരിതം എന്നൊരു സംഗീതനാടകമെഴുതി. 1085-ൽ ഭാഷാവിലാസം എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക ആരംഭിച്ച് ഒരു കൊല്ലം നടത്തി. പിന്നെ കുറേക്കാലം വർക്കല മജിസ്ത്രേട്ടുകോടതിയിൽ വക്കീലായിരുന്നു. 1098-ാമാണ്ട് ഇടവം 8-ാംനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപോഷണത്തെ അനുമോദിച്ചു ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ഒരു വിരശൃംഖല സമ്മാനിച്ചു. ഒടുവിൽ കൈതമുക്കിലുള്ള സ്വഭവനത്തിലായിരുന്നു താമസം. സാഹിത്യാഭരണം നിഘണ്ടു അവിടെവെച്ചാണ് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അതു പൂർണ്ണമായില്ല. 1121-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 21-ാംനു യശശ്ശരീരനായി.

കൃതികൾ

ഇതിനുമുൻപു നാമനിർദ്ദേശംചെയ്ത 1 ധർമ്മ ഗുപ്തവിജയം, 2 സുന്ദോപസുന്ദയുദ്ധം എന്നീ ആട്ടക്കഥകൾക്കും, 3 കനകലതാസ്വയംവരം, 4 പാണ്ഡവവിജയം, 5 മദനകാമ ചരിതം എന്നീ നാടകങ്ങൾക്കും പുറമെ, പത്മനാഭപിള്ള 6 കീചകവധം തുള്ളൽ, 7 കേരളവർമ്മചരിതം, 8 കുഞ്ചൻ നമ്പിയാർ, 9 കാളിയമർദ്ദനം എന്നീ ലഘുകാവ്യങ്ങൾ, 10 ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം കിളിപ്പാട്ട്, 11 ലക്ഷ്മീരാജ്ഞി, 12 നമ്മുടെ മഹാരാജാവ് എന്നീ ഗദ്യകൃതികൾ മുതലായി അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 13 ശബ്ദതാരാവലി എന്ന ബൃഹൽകോശമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഭാഷയുടെ പരമോപകർത്താക്കളിൽ അന്യതമനായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. 14 സാഹിത്യാഭരണം നിഘണ്ടുവിനെപ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഊഞ്ഞാൽപ്പാട്ടുകൾ, തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ തുടങ്ങിയ ചില്ലറ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല.

ആട്ടക്കഥകൾ

താഴെ കാണുന്നതു ധർമ്മഗുപ്തവിജയത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ്

> "കാടകത്തിലുടനീടെഴുന്നൊരതിപാടവേന കളിയാടിയും
> പാടി തോടിയിവ പാടിയാടി ബഹുമോടിയോടുമിടകൂടിയും
> ഊഢമോദമൊടു പേടമാൻമിഴികൾ ചൂടുമംശുമതി ചേടിമാ–
> രോടടുത്തു ശശിചൂഡഭക്തപദതാരിടത്തിൽ വടിവോടുടൻ."

ഇതിനെക്കാൾ ഒരു നല്ല കൃതിയാണ് സുന്ദോപസുന്ദയുദ്ധം.

> "മാലകൾ താലി വളയെടുത്തോ-നല്ല
> ചേലൊടു ചേല ഞൊറിഞ്ഞുടുത്തോ
> മാലിനി പോരാ പാദസരം കാലിന്നു ചേരാ തലയിൽപ്പൂ–
> മാലയിതാരാ ചൂടി നിന്റെ കാലത്തും തീരാ നിൻ ഗോഷ്ഠികൾ;
> ചേലൊത്തൊരു ബാലത്തരുണീലിത്തിരുമേനിക്കൊരു
> കാലത്തുമാശ ജനിക്കയില്ലേ നിന്റെ
> കോലത്തെയീമട്ടിൽക്കാണിക്കൊല്ലേ"

എന്നീ വരികൾ അതിലെ കമ്മിയിലുള്ളവയാണ്.

നാടകങ്ങൾ

രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ നാടകങ്ങളിൽനിന്നു കൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

> "അമ്മേ നീ പെറ്റിവണ്ണം സരസമരിമയോ–
> ടെന്നെയെന്നും വളർത്തി–
> സ്സമ്മോദാൽ ലാളനംചെയ്തരികിലനുദിനം
> തങ്കമേയെന്നണച്ചും
> നിർമ്മായം വച്ചുസൂക്ഷിച്ചതുലമഹാ–
> പാപിയിമ്മൂർഖനെന്നെ–
> ത്തിന്മാനോ ഹന്ത! കഷ്ടം ജനകനെവിടെ? മാം
> കാത്തുകൊൾകാരതമോദം."
>
> (കനകലതാസ്വയംവരം)
>
> മണ്ടയിടികൊണ്ടു തലമണ്ട പിളരുന്നെ–
> ന്നിണ്ടലിവൾ കണ്ടഴലുകൊണ്ടു വലയുന്നു;
> വേണ്ട പനിയുണ്ടു കുളിരുണ്ടു ജലദോഷം
> രണ്ടു ദിനമുണ്ടതൊഴിയാണ്ടിഹ വശായി."
>
> (പാണ്ഡവവിജയം)

നാലു സർഗ്ഗങ്ങളിൽ എഴുതീട്ടുള്ള കാളിയമർദ്ദനം കാവ്യത്തിൽ നിന്നുകൂടി ഒരു ശ്ലോകം എടുത്തു കാണിക്കാം.

> "ആപത്തുകൊണ്ടഴലിൽ മുങ്ങിടുമുറ്റവർക്കുൾ–
> ത്താപത്തെ നീക്കുവതിനായ് ജഗദേകനാഥൻ
> കോപത്തൊടന്നുടൽ കുടഞ്ഞഥ ചുറ്റിവിട്ടി–
> ട്ടാബദ്ധഖേദമരവം തല ചുറ്റി വീണു"

ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ഗുണോത്തരമാണെന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ശബ്ദതാരാവലി

പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള 1064-ൽ മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥചരിത്രത്തിന്റെ രചന അവസാനിച്ചപ്പോൾ "വെബ്സ്റ്റർ സായ്പിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾക്ക് അത്രയും മലയാള അർത്ഥത്തോടുകൂടി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്—മലയാളനിഘണ്ടു ഞാൻ ഇപ്പോൾ തയ്യാർചെയ്വാൻ പോകുന്നു" എന്നൊരു നോട്ടീസ് പരസ്യം ചെയ്തു എങ്കിലും അത് എഴുതിയതായി അറിവില്ല. 1072-ലാണ് ശബ്ദതാരാവലി രചിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചത് എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഏഴു കൊല്ലം തുടർച്ചയായി ആ പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടും പിന്നെയും പത്തുപതിനഞ്ചു കൊല്ലം കൊണ്ടേ അതു പൂർത്തിയാകുകയുള്ളു എന്നു കണ്ടു ബുദ്ധിക്കു വലിയ മടുപ്പു തോന്നി ഏതാനും ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു കീശാനിഘണ്ടു എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ ഭാഷാകോശം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1092-ൽ ഇരുപതു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു ശബ്ദതാരാവലി പരിസമാപ്തമായി. "ശീലാവതി തുടങ്ങി മഹാഭാഗവതംവരെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള അകാരാദി തുടർച്ചയായിത്തന്നെ തയാറാക്കിയ മുഖ്യസംഗതിയാണ് അതു മുഴമിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചത്" എന്നു മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. അങ്ങനെ പല കാര്യങ്ങളും മുൻകൂട്ടി ചെയ്തുവെച്ചില്ലെങ്കിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം പുരോഗമിക്കുകയില്ലല്ലോ. ശബ്ദതാരാവലി ശബ്ദങ്ങൾക്കുമാത്രം അർത്ഥനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന ഒരു കോശഗ്രന്ഥമല്ല. ഒട്ടുവളരെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു പല ശബ്ദങ്ങളുടേയും പ്രയോഗത്തിന് ഉദാഹരണം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാണ പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ അതാതു വാക്കുകൾക്കിടയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റൊരു വൈശിഷ്ട്യമാണ്. ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം.

"മൈത്രേയൻ:—കുഷാരുവിന്റെ മകനും പരാശരന്റെ ശിഷ്യനുമായ ഋഷി. (ഓരോ മന്വന്തരത്തിൽ ഓരോ മഹർഷി വ്യാസപദവിയെ കൈക്കൊള്ളുന്നു. ഹിന്ദുമതം സ്ഥാപിച്ച വ്യാസൻ കൃഷ്ണദ്വൈപായനൻ എന്ന മഹർഷി ആയിരുന്നു. കൃഷ്ണദ്വൈപായനന്റെശേഷം വ്യാസപദത്തെ സ്വീകരിച്ചതു മൈത്രേയനാണ്. വ്യാസപദം വഹിക്കുന്ന മഹർഷിമാർ വിഷ്ണുവിന്റെ അംശമാകുന്നു. പാണ്ഡവരോടു കലഹിക്കരുതെന്നു ധൃതരാഷ്ട്രരെ ഉപദേശിച്ചവരിൽ മൈത്രേയമഹർഷിയുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ബദരികാശ്രമത്തിനു സമീപം സ്വന്തം ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും വ്യാസപൗർണ്ണമി ദിവസം ശാർങ്ഗവനത്തിൽവെച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം ഈ ധീമാൻ ചെയ്യാറുണ്ടുപോലും.)"

ഓരോ ശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപത്തിയെപ്പറ്റിക്കൂടി പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ നിഘണ്ടു തികച്ചും സർവ്വങ്കഷമാകമായിരുന്നു. സർവ്വഥാ പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, അനന്യാശ്രയനായി ഇങ്ങനെ വിലപേറില്ലാത്ത ഒരു രത്നാഭരണം കൈരളിക്കു സമർപ്പിച്ച ഈ സുഗൃഹീതനാമാവിന്റെ വിധിപ്രകാരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പത്തിയേയും വ്യവസായ സന്നദ്ധതയേയും ഭാഷാസേവനാസക്തിയേയും കേരളീയർ ഏതു കാലത്തും ഉള്ളഴിഞ്ഞു് അഭിനന്ദിക്കാതെയിരിക്കയില്ല. സർവ്വഥാ ചരിതാർത്ഥംതന്നെയാണ് ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ളയുടെ ജന്മം. "ദൈവം നിഹത്യ കുരു പൗരുഷമാത്മശക്ത്യാ" എന്ന ആപ്തവാക്യത്തിന് ഒരു ഉത്തമനിദർശനമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം പ്രശോഭിക്കുന്നു.

7 ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി (1065–1103)

ചരിത്രം

ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ നിന്ന് അരിപ്പാട്ടു ചെ
മ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയ ചങ്ങനാ
ശ്ശേരിയിലെ മറ്റൊരു ശാഖയിൽ 1065 മേടമാസത്തിൽ
സ്വാതിനക്ഷത്രത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി ജനിച്ചു.
അനന്തപുരവും ചെമ്പ്രോലും ഭിന്നശാഖകളായിരുന്ന
വെങ്കിലും അവയിലെ അംഗങ്ങൾ ഏകശാഖയിൽപ്പെ
ട്ടവരെപ്പോലെയാണ് പെരുമാറിവന്നതു്. 1040-ാമാണ്ട്
അരിപ്പാട്ടു താമസം തുടങ്ങിയ ദേവിഅമ്മത്തമ്പുരാട്ടി
യുടെ നേരേ അനുജത്തിയാണ് ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാ
രത്തിൽ ഒന്നാമതായി പാർത്തതു്. അമ്മ കുഞ്ഞിക്കു
ട്ടിത്തമ്പരാട്ടിയും പിതാവു കോട്ടയം നാട്ടകത്തു് എള
ങ്ങള്ളൂർ കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരിയുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞു് എന്ന
ഓമനപ്പേരിലാണ് അംബാദേവിയെ സ്വജനങ്ങൾ വിളി
ച്ചുവന്നതു്. ചേപ്പാട്ടു രാമവാരിയരുടെ കീഴിൽ ബാലപാ
ഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീടു് നങ്ങ്യാർകുളങ്ങര കല്ലമ്പള്ളിയി
ല്ലത്തു വിഷ്ണുനമ്പൂരി എന്ന ദൈവജ്ഞനെ ഗുരുവായി
സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങ
ളും വ്യാകരണവും അഭ്യസിച്ചു. ബാല്യം മുതല്ക്കുതന്നെ ഭാ
ഷാകവനത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു
താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു് ഉദാഹരിക്കാം.

> “അവനിയിലതിമൂഢന്മാർക്കപോലും ക്ഷണത്തിൽ
> ധ്രുവമരിയ കവിത്വം നല്കുമെൻ വാണിയാളേ!
> അവശത കവനത്തിൽപ്പെട്ടു മുട്ടുന്നൊരെന്നെ–
> ജ്ജവമൊടു മതിമാന്ദ്യം മാറ്റി നീ പോറ്റിടേണം.”

പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ പരിണീതയായി, ബ്രിട്ടീഷ്
മലബാറിൽ പട്ടാമ്പിദേശത്തു് അണ്ടലാടി ദിവാകരൻ
നമ്പൂരി എന്ന താന്ത്രികനായിരുന്നു ഭർത്താവു്. ഭർത്തൃ
ശുശ്രൂഷയുടേയും ബാലപരിചരണത്തിന്റേയും ഇടയിലും
ആ സുചരിത പുസ്തകപാരായണത്തിലും ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി
യിലും വ്യാപൃതയായിരുന്നു. 1103–ാമാണ്ടു മകരമാസം
26-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

തമ്പരാട്ടി 1 ശ്രീഭൂതനാഥോദയം, 2 അഷ്ടമീ ചമ്പുഭാഷ, 3
ദശകുമാരചരിതം ഭാഷ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ
രചിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും
ചില ഭഗവൽ സ്തോത്രങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ട്. ദശകുമാര
ചരിതം മാനവിക്രമൻ ഏട്ടൻ തമ്പരാന്റെ ആ പേരിലു
ള്ള ഭാഷാഗദ്യപ്രബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യപ്ര
കാരം സംസ്കൃതീകരിച്ചതാണ്. അതു് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.
അഷ്ടമീചമ്പു മേല്പത്തൂർ ഭട്ടപാദന്റെ തന്നാമധേയമായ
സംസ്കൃതപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാകുന്നു. തമ്പു
രാട്ടിയുടെ കവിതാരീതി കാണിക്കുവാൻ അതിൽനിന്നു
മാത്രം രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. കവയിത്രിയുടെ
വിസ്മയനീയമായ പാണ്ഡിത്യവും പദ്യരചനാവൈദഗ്ദ്ധ്യ
വും അതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

> “ദ്യോവോളമെത്തി വിലസീടിന കേതുദണ്ഡം
> ദേവാഗ്രഭാഗമതി ലേറ്റമുയർന്നിടുന്നു;
> കാൽത്താരു നിത്യയമൊരുപോലെ ഭജിപ്പവക്കു
> നാകത്തിലേറുവതിനുള്ളൊരു കോണിപോലെ.”

> “വൈദേഹീദേവിയാൾതൻ ദൃഢതരവിപുലോ–
> ത്തുങ്ഗവക്ഷോജഗാഢാ–
> ശ്ലേഷാൽ സമ്മിശ്രമാകും ഘുസൃണരസലസൽ–
> സുന്ദരോരഃപ്രദേശം
> കൗസല്യാപുണ്യപൂരം പരിമൃദുലവപു–
> സ്സാന്ദ്രനീലോപലാഭം
> നന്നായ് സച്ചിന്മരന്ദപ്പുതുരസലഹരീ–
> ഗന്ധമൊന്നുല്ലസിപ്പൂ.”

തമ്പുരാട്ടിയുടെ ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം:

> “ശ്രീമൻ ഹേ! മഹനീയചാരുചരിതൈഃ പുത്രൈശ്ച
> മിത്രൈർന്നിജൈർ–
> ഭ്രാജദ്ഭക്തിപുരസ്സരം സവിനയം ശുശ്രൂഷമാണാ സദാ
> സൽക്കർമ്മോജ്ഝിതകല്മഷാ ദിവിഷദാം ലോകം ഗതാ
> യാ വധൂ–
> സ്സൈവേയം ജനനീ ച തേ സുകൃതിനീ; കസ്യാപി നോ
> സംശയഃ.”

8 സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1052–1114)

ചരിത്രം

സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ചിറയിൻകീഴ് കരിങ്ങാടത്തുവീട്ടിൽ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ പുത്രനായി 1052-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 8-ാംനു ജനിച്ചു. പിതാവു വർക്കല കടവറത്തുർവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ളയായിരുന്നു. ബാല്യംമുതല്ക്കു തന്നെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ അഭിരുചി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ചിറയിൻകീഴ് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്ന പേരിലാണ് അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആദ്യം ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനായി രങ്ഗപ്രവേശംചെയ്തു 1077–നുമുൻപു കേരളപഞ്ചികയും മറ്റും നടത്തി. പിന്നീടു വക്കത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവിച്ച സ്വദേശാഭിമാനിയുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചു. 1081-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അതിന്റെ പ്രസാധകത്വം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവിടെനിന്നു മാറി. ഭാഷാപോഷിണിക്കു നിരന്തരം ലേഖനമയച്ചു സഹായിച്ചു. വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ സുഹൃത്തും ആ വഴിക്കു വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതനുമായി. ആ മഹാന്റെ ശിപാർശകൊണ്ടു ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം പണ്ഡിതനാകുവാൻ സാധിച്ചു. പേരു് സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെന്നു മാറ്റി. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ആ ഉദ്യോഗത്തിൽത്തന്നെ പണിനോക്കി. അതിനിടയ്ക്കു തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും മറ്റും പ്രചരിയ്ക്കുന്ന പല വില്ലടിച്ചാൻ പാട്ടുകളും ഇരണിയൽ മുതൽ കൊല്ലംവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നടപ്പിലുള്ള മറ്റു നാടോടിപ്പാട്ടുകളും നിപുണമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി സഞ്ചയിച്ചു മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ ഒന്നാം ഭാഗം എന്ന പേരിൽ 1093-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1114-ാമാണ്ടു മീനമാസം 20-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു തമ്പാനൂരുള്ള സ്വഗൃഹത്തിൽവച്ചു മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതുവരെക്കും പലതരത്തിൽ സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടക്കാലത്തു ജ്യോതിഷത്തിലും നല്ല അറിവു സമ്പാദിച്ചു. ആദ്യം ചിറയിൻകീഴ് അണ്ണാർവിളാകത്തുവീട്ടിൽ പാർവ്വതിയമ്മയേയും, 1085-ൽ ആ സാധ്വിയുടെ മരണാനന്തരം തമ്പാനൂർ കുഞ്ചുവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയേയും വിവാഹം ചെയ്തു.

കൃതികൾ

1 മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകടൾ ഒന്നാം ഭാഗം, 2 കൃഷ്ണകാന്തന്റെ പത്രിക, 3 മാലതി, 4 സാഹിത്യസുധാകരം, 5 നാടകകഥാചതുഷ്ടയം, 6 കാളിദാസചരിത്രം, 7 ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ്, 8 വാസ്കോഡിഗാമാ, 9 ചന്ദ്രസേനൻ, 10 ആര്യഭ്രൂഷണം, 11 പുരാണപ്രഭാവം, 12 ജാതകഫലബോധം ഇവയാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ പ്രധാനകൃതികൾ. കൃഷ്ണകാന്തന്റെ പത്രിക എന്ന കൃതി ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാധ്യായന്റെ Krishnakanta's Will എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ബംഗാളി ആഖ്യായികയുടെ ഭാഷാന്തരവാദമാകുന്നു. വേറെയും ഒരു തർജ്ജമ അതിനു ഭാഷയിലുണ്ട്. സാഹിത്യ സുധാകരത്തിൽ ശാകുന്തളം ഉത്തരരാമചരിതം എന്നീ രണ്ടു സംസ്കൃത നാടകങ്ങളിലെ കഥകൾ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാതു ഭാഷാനാടകത്തിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അവസരോചിതമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. മാലതി മഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാവ്യമാകുന്നു. കവിതയിലും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യത്തിന് ആ കൃതി നിദർശനമാണ്. ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിനു കുമാരനാശാന്റെ ലീലയുടെ ഛായ അല്പമുണ്ട്.

> നമ്മെപ്പരസ്പരം ദാമ്പത്യബന്ധത്താൽ
> നന്മയ്ക്കായെന്നുമേ ചേർത്തിണക്കാൻ
> അമ്മയ്ക്കൊരാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതു
> കമ്മപ്പിഴയാൽ മറിഞ്ഞുപോയി.
> തൊട്ടിലിൽക്കൈകാൽ കുടഞ്ഞു കരയുന്ന
> കുട്ടിയായ് നിന്നെ ഞാൻ കണ്ട കാലം
> കുട്ടിക്കരണം മറിഞ്ഞു തറയിൽ മെയ്
> തട്ടിപ്പതിച്ചു കളിച്ചിരുന്നു.
> അന്നുതൊട്ടിന്നോളമെന്റെ സഹോദരി–
> യെന്നുറച്ചൊന്നായ്പ്പുലർന്നു നമ്മൾ.
> ഇന്നതിന്നെങ്ങനെ ഭങ്ഗം വരുത്തുന്നി–
> തൊന്നുമറിയാതെ ഞാൻ കുഴങ്ങി."

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ

ഭാഷാപോഷകൻ എന്ന നിലയിൽ സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ സദ്യശസ്സു ശാശ്വതമായി പരിലസിക്കുന്നതും പരിലസിക്കുമെന്നുള്ളതും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടാണ്. ഒടിഞ്ഞും പൊടിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൈകൊണ്ടു തൊടണമെങ്കിൽത്തന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം ശ്രമക്ഷമത ഉണ്ടായിരിക്കണം. മങ്ങിയും മാഞ്ഞും കാണുന്ന അവയിലെ അക്ഷരങ്ങളിൽ കണ്ണ് പതിയണമെങ്കിൽ ഭാഷാഭഗവതിയുടെനേർക്ക് അളവറ്റ ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. ആ അക്ഷരങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം ഭാഷകളുമായി സമീപപരിചയം സിദ്ധിച്ചിരിക്കണം. താളിയോലയിലല്ല പ്രായേണ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ പകത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നോർമ്മിക്കുമ്പോൾ അവ ശേഖരിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നവക്കുണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്ക് കൂടുതലായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അനേകം പാട്ടുകൾ അക്ഷരജ്ഞാനം പോലുമില്ലാത്ത ചില ഗ്രാമീണഗായകന്മാരുടെ രസനാഞ്ചലത്തെമാത്രം വാസസ്ഥാനമാക്കീട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കടന്നുവേണം ആർക്കെങ്കിലും വല്ലതും സാധിക്കുവാൻ. ഇതെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയടെ ഏതദ്വിഷയകമായ വ്യവസായത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് അന്യഥാതന്നെ ജനിക്കാവുന്ന ബഹുമാനം ദ്വിഗുണീഭവിക്കുന്നു. തമ്പുരാൻപാട്ടുതുടങ്ങി പല പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ സരസമായും സോദാഹരണമായും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കേരളീയനും അവശ്യം വിജ്ഞാനലബ്ധിക്കുവേണ്ടി ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഇതെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

9 കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ (1057–1114)

ചരിത്രം

കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചിറയ്ക്കൽ താലൂക്കിൽ മക്രേരിഅംശത്തിൽ കടലാ ചാത്തോത്തു ശ്രീദേവിയമ്മയുടെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. ആ ഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കണ്ണൂരിൽനിന്ന് എട്ടൊൻപതു നാഴിക കിഴക്കു മാറിയാണ്. ജനനം 1057-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഗുരുനാഥൻ വി. ഒ. കുഞ്ഞിരാമൻനമ്പ്യാർ എന്ന പണ്ഡിതനായിരുന്നു. 38-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിക്കോളേജിൽ മലയാളപണ്ഡിതനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇരുപതുകൊല്ലക്കാലം ആ കോളേജിൽ ജോലിനോക്കി. അവിടെവച്ചു പലരേയും സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർവ്വീസിൽ നിന്നു പിരിയുന്നതിനുമുൻപു നിര്യാതനായി. 1114-ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ (1939 മാർച്ച് 26) മരിച്ചു. 42-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കോട്ടയിൽ കുലോത്തു മീനാക്ഷിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു കവിമണി എന്ന സ്ഥാനം ഇടപ്പള്ളി കൃഷ്ണരാജാവു സമ്മാനിച്ചതാണ്.

കൃതികൾ

നമ്പിയാരുടെ കൃതികൾ എല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ പ്രധാനങ്ങൾ, 1 വിഘ്നരാജോത്ഭവം ആട്ടക്കഥ, 2 സാഹിതീവിലാസം (ഖണ്ഡകൃതികൾ) മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ, 3 ഗദ്യകുമാരസംഭവം എന്നിവയാകുന്നു. നമ്മുടെ കവി ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുമായിരുന്നുവെങ്കിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലായിരുന്നു കൂടുതൽ കൃതഹസ്തത. നാടൻമട്ടിൽ ഒതുങ്ങിയതും പ്രശസ്തിയിൽ കാംക്ഷയില്ലാത്തതുമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹം നയിച്ചത്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം

> "പ്രൗഢപ്രസന്നതരമാം മധുരസ്വരത്തിൽ
> ശ്രീമന്മുകുന്ദചരിതങ്ങളെടുത്തുപാടി
> ആമഞ്ജുഭാഷിണികൾ തൈർ കടയുന്നനേരം
> കാമം മുഴങ്ങുമതുലധ്വനിഭംഗികൊണ്ടും;
>
> ലോലംബനീലരുചി പൈതലുമായ്ക്കളിക്കും
> കാലം രസാൽപ്പരിചയിച്ചതുപോലെതന്നെ
> കാലത്തുണർന്നു ചെറുകുട്ടികൾ മന്ദമൂതും
> ചേലഞ്ചിടും മുരളിതൻനിനദങ്ങൾകൊണ്ടും;
>
> കീരങ്ങൾ കൂട്ടകളിൽനിന്നു മുകുന്ദഗാഥാ–
> സാരങ്ങൾ പാടുമതിമുഗ്ദ്ധരവങ്ങൾകൊണ്ടും
> താരങ്ങളാം സുരഭികണ്ഠമണിപ്രണാദ–
> പൂരങ്ങൾകൊണ്ടുമരുണോദയവേളയിങ്കൽ;
>
> നന്മയ്ക്കു നല്ല വിളഭൂമി മുകുന്ദമായാ–
> ജന്മസ്ഥലം പ്രകൃതിതൻ കളകേളിരംഗം
> സന്മംഗളൈകനിധി ഗോകുലമാകമാന–
> മുന്മത്തനിർവൃതചരാചരമായ് വിളങ്ങി."
>
> (ഉദ്ധവന്റെ ഗോകുലയാത്ര)

ഒരു ശ്ലോകംകൂടി പകർത്തുവാൻ തോന്നുന്നു.

> "ലോകം സുഖാസുഖമയം കരുതുന്നതായാൽ
> ശോകത്തിനില്ല വഴി ശാശ്വതമല്ലിതൊന്നും
> നാകത്തിലുണ്ടു നരകം നരകത്തിലുണ്ടാം
> നാകം മനഃകലിതമിസ്സുഖദുഃഖഭേദം."

10 കെ. എം. കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മ (1052–1122)

ജിവിതം

ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ കോട്ടയം താലൂക്കിൽ ഒളവിലംശത്തിൽ കണ്ണാരത്തു മല്ലോളിൽ എന്ന തറവാട്ടിൽ കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മ 1052-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ രോഹിണി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവ് അക്കാലത്തെ ഒരു പേരുകേട്ട അഭിഭാഷകനായിരുന്ന കൊയ്യോടൻകുന്നത്തു കണ്ണൻനമ്പിയാരും മാതാവു ലക്ഷ്മിയമ്മയുമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാർ കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. അന്നു വടക്കേ മലബാറിലെ ഒരു പണ്ഡിതമശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന കൊല്ലച്ചേരി കുഞ്ഞിരാമക്കുറുപ്പായിരുന്നു ബാലികയുടെ ഗുരുനാഥൻ. അദ്ദേഹത്തോടു കാവ്യനാടകങ്ങളും അലങ്കാരവും അഭ്യസിച്ചു. ശിവഭക്തനായിരുന്ന ആ ഗുരു തന്റെ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തോട് ഒരവസരത്തിൽ ഒരു ശിവസ്തോത്രം ഉണ്ടാക്കണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു. അപ്പോൾ രചിച്ചതാണ് സദാശിവസ്തോത്രം. അത് ഓടാട്ടിൽ കേശവമേനോന്റെ സ്തവരത്നമാലികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ആചാര്യൻ പറഞ്ഞു ഭാഷയിലും ശിവസ്തുതിപരമായ ഒരു പദ്യമെഴുതി: അതു താഴെ കാണുന്നതാണ്.

> "നാളീകായുധനെക്കണ്ണിൽപ്പാളിടും തീയിലിട്ടവൻ
> കേളീജിതകൃതാന്തൻ ശ്രീകാളീകാമുകനാശ്രയം."

19-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കവയിത്രിയെ ഇരുവനാട്ടു പ്രഭുക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ കിഴക്കേടത്തുചന്ദ്രോത്തു കുഞ്ഞിയനന്തൻ വലിയനമ്പിയാർ വിവാഹം ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നീടും ആ സ്ത്രീരത്നം തന്റെ സംസ്കൃതവിജ്ഞാനത്തിനു വൈപുല്യവും അഗാധതയും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു സ്വകുടുംബവും ഭർത്തൃകുടുംബവും തമ്മിൽ പല വ്യവഹാരങ്ങളും ഉണ്ടാകയും അതിന്റെ ഫലമായി ആ വിവാഹബന്ധം വിച്ഛിന്നമാകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമേൽ ഉത്തരകേരളത്തിലെ പ്രശസ്തവും ധനാഢ്യയവുമായ താഴക്കാട്ട് എന്ന നമ്പൂരികുടുംബത്തിലെ അന്നത്തെ മൂപ്പനായിരുന്ന നീലകണ്ഠൻതിരുമുൻപ് കവയിത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. 'തിരുമുൻപ്' എന്നതു സ്ഥാനപ്പേരാണ്. അന്നുമുതല്ക്കാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രനായിക കെട്ടിലമ്മയായത്. ആ വിവാഹത്തിൽ ഒരു പുത്രനും ഒരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. അതിനുമുമ്പിലത്തെ വിവാഹത്തിൽ ഒരു പുരുഷപ്രജയും ജനിച്ചിരുന്നു. കുട്ടമത്തു കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു കെട്ടിലമ്മയുടെ അയത്പക്കക്കാരനായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹവുമായയുള്ള സഹവാസത്തിനു സംഗതി വന്നുചേരുകയും അതു കെട്ടിലമ്മയുടെ കവനപാടവത്തെ വളരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1096-ൽ ഭർത്താവു മരിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്നു സ്വപുത്രിയായ പത്മിനിക്കെട്ടിലമ്മയുടെ ഭർത്താവായ കടത്തനാട്ട് ഇടവലത്തു കോവിലകത്തു കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ നിര്യാണവും സംഭവിച്ചു. ഈ കുടുംബദുഃഖങ്ങൾ കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റം വരുത്തി. മുമ്പുതന്നെ വിനീതയും ഭഗവൽഭക്തയും പരോപകാരപ്രവണയുമായ ആ മനസ്വിനി ബഹിർമ്മുഖങ്ങളായ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു പ്രായേണ വിരമിച്ചു. ഒടുവിൽ വാതരോഗം ബാധിച്ച് 1122-ാമാണ്ടു ഇടവമാസം 283-ാംനു യശശ്ശരീരയായി.

കൃതികൾ

കെട്ടിലമ്മയുടെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ 1 പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലിയും, ഭാഷയിൽ 2 സാവിത്രീവൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും, 3 കൗസല്യാദേവി, 4 പുരാണചന്ദ്രിക എന്നീ കാവ്യങ്ങളും, 5 ഗോകർണ്ണപ്രതിഷ്ഠ, കടാംകോട്ടു മാക്കം കിളിപ്പാട്ട് എന്നീ ക്ലുട്ടുകവിതകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും കവനകൗമുദിയിലെ ആഴ്വാഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കളും, ആത്മപപോഷിണിയിലെ കേളനും, സമുദായദീപികയിലെ ഏലക്കൻകോരനും, ശാരദയിലെ ഒരൈതിഹ്യവും, ദക്ഷിണ ദീപത്തിലെ ഒരത്ഭുതവൃത്തവും മറ്റും അപ്രകാശിതങ്ങളായി കിടക്കുന്നു.

കൗസല്യാദേവി

കാസല്യാദേവി അഥവാ 'വിധിബലം' എന്ന കാവ്യം പ്രശസ്തമാണ്. അതിൽ പൂർവ്വം, മധ്യം, ഉത്തരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിലായി 107 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സഹൃദയന്മാർക്കു ചമൽക്കാര ജനകങ്ങളായ പുതിയ കല്പനകളും അനുസ്യൂതമായ രചനാചാതുര്യവും കെട്ടിലമ്മയുടെ കവിതക്കുള്ള വിശേഷഗുണങ്ങളാണ്. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

> "ഭൂരിപ്രതാപഗരിമാർണ്ണവ, മുമ്പർനാട്ടിൻ
> ദാരിദ്ര്യയബീജ, മബലാജനധൂമകേതു,
> വൈരിപ്രമത്തഗജതാമൃഗരാ, ട്ടരക്ക–
> ന്മാരിൽ പ്രമാണി, വിജയിച്ചിതു പംക്തികണ്ഠൻ."

> "ഉത്തുങ്ഗവിക്രമമിളാധിപതിത്വമേറും
> സ്വത്തുല്ലസൽപ്പകളരോഗവപുസ്സിതെല്ലാം
> ഒത്തുള്ളവർക്കുമൊരു മേൽവിധിയുള്ളതേതു–
> മെത്തുന്നതില്ല വിഷയോർക്കടസക്തിമൂലം."

> "പരിതോഷസമൃദ്ധഭൂതകാലം
> പരിതാപാത്മകമായ വർത്തമാനം
> ഹരിയോ ഹരി ഹന്ത! മൽഭവിഷ്യ–
> ച്ചരിതത്തിൻഗതിയാരറിഞ്ഞിടുന്നു?"

പുരാണചയന്ദ്രിക

ഇതു സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു കവിതയാണ്. 1 മഹദ്ദർശനഫലം, 2 ഗർവ്വിഷ്ഠനായ പാർത്ഥൻ, 3 ശ്രീരാമനീതി, 4 ഭരതപ്രതീക്ഷ, 5 ഫൽഗുനശമം, 6 ഗുഹൻ അഥവാ രാമനാമം, 7 കൈകേയിയുടെ കൌമാരം, 8 ആഞ്ജനേയശമം, 9 മണ്ഡോദരി എന്നിങ്ങനെ ഒൻപതു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രസ്തുതപുസ്തകം വിഭക്തമായിരിക്കുന്നു. കവിത വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും രചിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

> "കളവില്ല കടുപ്പമില്ല നാട്ടാർ–
> ക്കളവും തുക്കവുമെങ്ങുമൊപ്പമായി
> കള നീങ്ങിയ നെൽക്കൃഷിക്കു തുല്യം
> വിളയാടുന്നിതു വൈശ്യവൃത്തിയെങ്ങും."

> "ആറും ധനഞ്ജയനു ദുർമ്മദമപ്പൊഴപ്പോ–
> ളേറും മനസ്സിലതു വിട്ടൊഴിയാതെ വീണ്ടും
> മാറുന്നു ഭാസ്കരനുദിക്കുകിലെങ്കിലും ക–
> യ്യേറുന്ന രാത്രിയിലിരുൾപ്പടയെന്നപോലെ.
> നേരറ്റിടും പ്രകൃതിയാം ജനയിത്രിതന്റെ
> നീരന്ധ്രനീലഘനകുന്തളമെന്നപോലെ
> പാരം പടർന്നിരുളെഴും ഗഹനങ്ങളും ക–
> ണ്ടാ രമ്യശീലരൊരു ശൈലതടത്തിലേറി."

> "ആദിനായകൻ നിത്യൻ നിഷ്കളൻ നാരായണ–
> നാദിതേയാരാധിതപാദപങ്കജദ്വയൻ
> പള്ളികൊള്ളുന്നതെന്നുമെന്മടിയിങ്കലാണെ–
> ന്നുള്ളിലുള്ളഹമ്മതി തള്ളിവന്നീടുംപോലെ
> തച്ചലച്ചിരമ്പീട്ടും തത്തിയും തുളുമ്പിയു
> മച്ഛശോഭനം ദുഗ്ധസാഗരം വിളങ്ങുന്നു."

ക്ലുട്ടുകവിതകൾ

നാലു സർഗ്ഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗോകർണ്ണപ്രതിഷ്ഠയിൽ നാലാമത്തെ സർഗ്ഗമാണ് കെട്ടിലമ്മയുടേത്. മാതൃകയായി ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> "തമീമുഖാവേശമദാന്തതാ ഹരേ!
> നിമീലിതാർദ്ധത്തിലുദിച്ചു പാവകൻ
> സമീക്ഷണത്തിൽപ്പല ചിത്രസംഭവം
> ക്രമീകരിക്കും വിധുമായ വിസ്മയം."

ഗോകർണ്ണത്തിലെ ശിവപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കാരണഭൂതമെന്ന് ആസ്തികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരൈതിഹ്യമാണ് ഇതിവൃത്തം. കടാങ്കോട്ടു മാക്കത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുരാവൃത്തം ഉത്തരകേരളത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും ദുരിതസ്പർശം സംഭവിക്കാത്ത മാക്കം എന്ന സാധ്വിയെ സഹോദരന്മാർ സംശയഗ്രസ്തരായി ചാപ്പൻ എന്നൊരുത്തനെക്കൊണ്ടു വധിപ്പിക്കുന്ന ഈ കഥ ഏറ്റവും ഹൃദയദ്രവീകരണചണമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആകെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതാണ് കെട്ടിലമ്മയുടെ കൃതി. സന്തത്യുൽപാദനത്തിനു വിശേഷമായി കരുതി ഉത്തരകേരളത്തിൽ മാക്കംതിറ എന്നൊരു വഴിപാട് കഴിക്കാറുണ്ട്. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ നമ്മുടെ കവയിത്രിയുടെ കവിതാഖണ്ഡത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്.

> "നലമോടിവൾതൻ കൈമണിമോതിരംപോലെ
> വിലസും കടത്തനാടെന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിങ്കൽ
> ഉണ്ടായിവന്നു കടാങ്കോടെന്നു പാരിൽ വിളി–
> കൊണ്ട നായർവീടൊന്നു സമ്പത്തിൻവിളനിലം.
> അക്കുലമണിമാലാനടുനായകക്കല്ലായ്
> ചേല്ക്കണ്ണാളൊരുവളുണ്ടായി പണ്ടൊരുകാലം.
> സൽക്രിയാവിധാനത്താലുത്തമാന്തണരുടെ
> തൃക്കൽപ്പവല്ലവങ്ങൾ ജനനീജനകന്മാർ
> അപ്രതിമാനഭക്ത്യാ സുചിരം സേവിച്ചതിൻ
> സൽഫലമൊരു പെണ്ണു കുഞ്ഞായ് വന്നതുപോലെ,"

പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലി

വിവിധദേവന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള സംസ്കൃതസ്തോത്രങ്ങളും ഒരു ഭാഷാസ്തോത്രവും ഇതിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നു.

> "ലക്ഷ്മീകോമളപാണിലാളിതലസൽപാദാംബുജം മന്മഥ–
> പ്രധ്വംസിപ്രമുഖാമരസ്തുതമഖണ്ഡാനന്ദസച്ചിന്മയം
> സീമാതീതകൃപാരസാർദ്രനയനം സർപ്പേന്ദ്രപര്യങ്കഗം
> സ്യാനന്ദൂരപുരാധിനാഥമനിശം ശ്രീപത്മനാഭം ഭജേ."

വൻകിടയിലുള്ള ഒരു ഭാഷാകവയിത്രിയായി കെട്ടിലമ്മയെ നാം പരിഗണിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഇത്രയുംകൊണ്ടു വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

11 പരുത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപിള്ള (1073–1117)

പരുത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപിള്ളയുടെ തറവാടു തിരുവല്ല യ്ക്കു രണ്ടര മൈൽ അകലെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ചാത്തങ്കരി യിൽ പരുത്തിക്കാട്ടുവീടാണ്. ഹജ്ജൂർ ഹെഡ് രായസം തിരുവല്ലാ കൃഷ്ണപിള്ള അച്ഛനും ലക്ഷ്മിയമ്മ അമ്മയുമാ യിരുന്നു. ജനനം 1073-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിലാണ്. തി രുവനന്തപുരത്തു കോളേജിൽ പഠിച്ചു ബി. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. കുറേക്കാലം തിരുവിതാംകൂർ കർഷ്ണമാസികയു ടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചു. പിന്നീടു തിരുവിതാംകൂർ ദേ വസ്വം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഗ്രൂപ്പു സൂപ്രണ്ടുപണി നോക്കി ക്കൊണ്ടിരിക്കവേ 1117-ആമാണ്ടു മിഥുനം 3-ാംനു മരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യങ്ങളെ വിവർത്തനം ചെയ്കയും അനുക രിക്കയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരു ന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി മല്ലിക എന്നൊരു കാ വ്യം 1096-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽനിന്നു ചില വരികളാണ് ചുവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> “ശീലവും രൂപവും തമ്മിലിണങ്ങീട–
> മാളുകളാരേയുമാകർഷിക്കും
> മാധവൻതാനും മതി മറന്നെത്രയും
> സാധു സ്വഭാവയാം മല്ലികയെ
> പ്രേമമാം ദേവിയെ വന്ദിപ്പതിന്നുള്ള
> കോമളക്ഷേത്രമായോർത്തു പാരം.
> അന്തികമാളാനിടയാകുമ്പോഴെല്ലാ–
> മന്തരംഗത്തിലീ രണ്ടപേർക്കും
> അങ്കുരിച്ചീടും വികാരത്തിരക്കിനാൽ
> സങ്കടം കേവലം ദുസ്സഹമായ്.
> കഷ്ടം കിടന്നു മയങ്ങുന്ന വേളയി–
> ലിഷ്ടജനരൂപം ദൃഷ്ടമാകും.
> ഞെട്ടിയുണർന്നീടും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞീടും
> ച്ചുട്ടുതപിക്കുമുൾത്തട്ടന്നേരം.
> ഓരോ നിമിഷവുമേറുമനുരാഗ–
> ഭാരം നിമിത്തമത്തന്വിയുടെ
> പേരു കേൾക്കുന്നതും കണ്ണപീയൂഷമായ്,
> സൈ്വരത ചിത്തത്തിലസ്തമിച്ചു.
> പാടത്തുവെയ് ലിൽപ്പണിപ്പെട്ടു വേലചചെ–
> യ്തൊടൽപ്പെടുമ്പോഴുമന്തി നേരം
> കൂട്ടാളരൊന്നിച്ചു വിശ്രമാർത്ഥം ചെന്നു
> തോട്ടങ്ങളിൽത്തെന്നലേല്ക്കുമ്പോഴും
> താനുറങ്ങുമ്പോഴും താനുണരുമ്പോഴും
> താനുഴന്നന്യത്ര പോകുമ്പോഴും
> ആനന്ദമാകാരമാർന്നപോൽ മിന്നുമി–
> മ്മാനിനീമൗലിതൻ മാനസത്തിൽ,”

കഥാബന്ധത്തിൽ കീറ്റ്സിന്റെ ഇസബെല്ലയുടേയും മാത്യൂ ആർണോൾഡിന്റെ സോറാബും റസ്റ്റവും എന്ന കൃതിയുടേയും അനുരണനം കോൾക്കുവാനുണ്ട്. “ഉറങ്ങി ക്കിടക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിനോട്” എന്ന ചെറിയ കാവ്യ ത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണ് താഴെക്കാണുന്നതു്.

> “സുജനാക്ഷികളിൽക്കുളിർത്തിടും
> സുധ തൂകും തവ പൂണ്ട പൈതലേ!
> സുമകോമളതല്പമാർന്നു നീ
> സുഖനിദ്രാവശനായ്ച്ചമഞ്ഞുവോ?
>
> എരിയും തിരി പൊൻവിളക്കിലും
> വിരിയും നന്മലർ പിച്ചകത്തിലും
> തെളിയുംപടി നിന്നെയമ്മതൻ
> മടിയിൽക്കണ്ടതുമിപ്പൊഴല്ലയോ?
>
> ഉണരുന്നതു കാത്തു കാത്തു നി–
> ന്നരികത്തീയിവനെത്ര നേരമായ്,
> മരുവുന്നു! വിളിച്ചുണർത്തുകി–
> ല്ലജനാലംബമുറങ്ങുറങ്ങു നീ.”

മല്ലിക കൂടാതെ 2 ഹൈമവതി എന്നൊരു നാടകവും, 3 ഉപദേശപാദങ്ങൾ, 4 പത്മാകരം, 5 ലോകസ്വഭാവം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൈക്കാ ട്ടു ദേവകീപുരം എൻ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെയാണ് വിവാ ഹം ചെയ്തതു്. ആ സുചരിതയുടെ സഹോദരനാണ് റിട്ട യാർഡു ദേവസ്വം അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണർ പി. എസ്. ശങ്കരൻനായർ.

12 വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള (1049–1120)

വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള തൃപ്പൂണിത്തുറെനിന്നു രണ്ടര നാഴിക തെക്കു കണിയാപ്പള്ളി എന്ന ദേശത്തു വേമ്പനാട്ടു വീട്ടിൽ 1049-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിലേ ഒരു സമുദായ പ്രവർത്തകനായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിയിലെ ജന്മികുടിയാൻ നിയമം മുതലായ പല നല്ല നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചു. അക്കാലത്ത് എഴുതിയ ഒരു തിരുനാൾമങ്ഗളശ്ലോകമാണ് ചുവടേ ചേൎക്കുന്നത്.

> “കാണത്തിന്നുടെ നാലിരട്ടിയവകാശം മാങ്ങ തേങ്ങാ പെരു–
> ത്തോണക്കാഴ്ച, തിരണ്ടിടുംപൊഴുതിടിക്കാൻ നെല്ലതില്ലങ്ങളിൽ
> കാണംകൊണ്ടവർ വച്ചു കൈതൊഴുകിലും ദ്വേഷിച്ചു ചെയ്യുന്ന മേൽ–
> ക്കാണച്ചാർത്തു നിറുത്തി മാടധരണീപാലൻ ജയിച്ചീടണം.”

പദ്യത്തിലായാലും ഗദ്യത്തിലായാലും തനിക്കു തോന്നിയതു തുറന്നുപറയുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്രതം. തുളച്ചുകയറി ഹൃദയത്തിലേക്കു പായുന്ന ഒരു മാതിരി ഫലിത ശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു. പരമാർത്ഥമായി ജീവിതം നയിച്ച ഒരു ഗ്രാമീണനായ കർഷ്ഷകനാണ് അദ്ദേഹമെന്നു പറയാം. വില്ലാൾവട്ടം ചക്രവർത്തി, യൂദകലദീപിക, അത്ഭുതപ്രസവം, വേദമണിഗാഥ, സംഗീതരൂപമാല, ചോദ്യാദിപാന, സാറാമ്മ മുതലായി പത്തുപന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1120–ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 11-ാംനു മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കൃതിയെപ്പറ്റിമാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

സാറാമ്മ

ജോസഫ് മാപ്പിള ഒരു നല്ല കവിയാണെന്നു പറയുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലെങ്കിലും ഗദ്യനാടകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ നിപുണനായിരുന്നു. പാത്രസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി പ്രത്യേകമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നത്. കനകമങ്ഗലത്തു തറവാട്ടിലെ മൂപ്പൻ വൎക്കിയച്ചനു സ്വഗൃഹത്തിൽ ഭാര്യയ്ക്കുപുറമേ കുഞ്ഞുമറിയമെന്നും അവറാച്ചനെന്നും രണ്ടു സന്താനങ്ങൾക്കൂടിയുണ്ട്. കനകമങ്ഗലത്തിനു സമീപം ചന്ദ്രൻകുന്നേൽ എന്നൊരു ഗൃഹവും ആ ഗൃഹത്തിൽ കുഞ്ഞുമാത്തൻ എന്നൊരാളുമുണ്ട്. അയാളുടെ മകൻ കുര്യച്ചൻ വളരെ ദ്രവ്യം അന്യായമായി സമ്പാദിച്ച ഒരു കടുത്ത മുതലാളിയാണ്. കലാൽ കുത്തക പിടിച്ചു ചെത്തുകാരുമായി പിണങ്ങുക നിമിത്തം പുലിക്കുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻ എന്ന ചെത്തുകാരൻ അയാളെ കൊലപ്പെടുത്തി. വർക്കിയച്ചൻ കുര്യച്ചനുവേണ്ടി ജാമ്യം നിന്നിരുന്നതിനാൽ ആ കുടുംബത്തിലെ സ്വത്തും നശിച്ചു വർക്കിയച്ചൻ മരിച്ചു. കുടുംബഭരണം അവറാച്ചൻ ഏറെറടുക്കേണ്ടി വന്നു. അപ്പോൾ കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്ന സാറാമ്മ എന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യയായ ഒരു യുവതിയെ പരിഗ്രഹിക്കുവാൻ സങ്ഗതിവന്നു. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ആഭരണഭ്രമം, മദ്യപാനം, കസവുവസ്ത്രധാരണം, ദ്രവ്യവഹാരം എന്നീ ആചാരവൈകല്യങ്ങളെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഫലിതസമ്പൂർണ്ണമായ ഭാഷയിൽ നിർദ്ദയമായി പരിഹസിക്കുന്നു. കുഞ്ഞുമറിയം വീട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവളും സാറാമ്മ ഇംഗ്ലീഷ് അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവളുമാണ്. വസ്ത്രാഭരണാദ്യാഡംബരങ്ങളിൽ കുഞ്ഞുമറിയം കിടന്നു മറിയുമ്പോൾ സാറാമ്മയ്ക്ക് അവയിലൊന്നും ആസക്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഇതിവൃത്തം. നാടകീയങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ജോസഫ് മാപ്പിളയുടെ കൃതികൾ അനവദ്യങ്ങളല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

13 കല്ലന്മാരുതൊടിയിൽ രാമുണ്ണിമേനോൻ (1079–1126)

കല്ലന്മാരുതൊടിയിൽ രാമുണ്ണിമേനോൻ പുസ്തകമായി ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം കവന കൗമുദി യിലും മാതൃഭൂമിയിലും മറ്റും ചില ലഘുകൃതികൾ പ്രകാ ശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു നല്ല കവിയായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർ മ്മാവിന്റെ കീഴിൽ പട്ടാമ്പി മഹാപാഠശാലയിലാണ് സംസ്കൃതഭാഷ പ്രധാനമായി അഭ്യസിച്ചത്. കുറേക്കാ ലം ചില ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് സ്കൂളുകളിലും ഒറ്റപ്പാലം ഹൈസ്കൂളിലും മലയാളപണ്ഡിതനായിരുന്നു. 1105-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഖദർ ധരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാ സാധികൃതന്മാർ കൈക്കൊണ്ട നയത്തെ പ്രതിഷേധി ച്ച് ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു. 1098 മുതല്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനായിരുന്നു. 1105 മുതൽ സത്യാ ഗ്രഹസമരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. വള്ളുവനാ ട്ടു താലൂക്കുബോർഡിലും മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡി ലും അംഗമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ വയറ്റിൽ ഒരു പഴു പ്പുണ്ടായി മാന്നന്നൂർ എന്ന സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരിയുടെ ഗൃഹത്തിൽവച്ചാണ് മരിച്ചത്. ആദ്യ കാലത്തു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും പിന്നീടു പ്രായേണ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലും ഭാവാത്മകങ്ങളായ കവിതകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദേശീയമായ പ്രബുദ്ധത അവ യിൽ പ്രായേണ തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാണ്.

> "എന്തൊരു ദുഃഖം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും ശരി
> പിന്തിരിഞ്ഞോടാതെ ഞാൻ യത്നിക്കുമാജീവാന്തം.
> നിശ്ചിതസ്ഥലത്തെത്തിച്ചേരുവാനെനിക്കാ—വോ
> നിശ്ചയമില്ല—സാധിച്ചീടുമോ? ദൈവം കണ്ടു"

എന്ന വരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ മുദ്രാ വാക്യമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

> "രത്നപീഠവും സ്വർണ്ണമേടയുമെല്ലാം വെറും
> സ്വപ്നനിർമ്മിതങ്ങളാണെന്നു മേ ബോധപ്പെട്ടു.
> തൽക്കാലമെന്തോ പൂർവ്വജന്മവാസനകൊണ്ടെ–
> ന്നുൾക്കാമ്പിലേവം ചില ചിന്തകളങ്കുരിച്ചു.
> ബന്ധമെന്തിവിടത്തിലെത്തുവാനെന്റെ മൂല–
> മന്ദിരം നിത്യാനന്ദനന്ദനപ്പൂങ്കാവല്ലോ.
> കേവലം മൃഗപ്രായമായ ജീവിതം പൂണ്ടു
> പാവനമാമീ മർത്ത്യജന്മത്തിൻ പൂന്തൊത്തിലും
> ദുഷ്കർമ്മരന്ധ്രങ്ങളെപ്പൂരിച്ചീ നരകീടം
> സ്വർഗ്ഗക്കട്ടുറുമ്പിന്റെ കൂട്ടാളിയായീടുന്നോ?
> മഞ്ജുളമാകും കള്ളപ്പുഞ്ചിരി തൂകിത്തുകി–
> ക്കൊഞ്ചി വന്നയ്യോ മായാ രാക്ഷസി മോഹം ചേർത്തു.
> ധർമ്മവൃത്തിക്കുപോലും സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കാനെന്റെ
> ജന്മത്തിൻ പകുതിയും വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞല്ലോ."

(ഞാൻ കണ്ട വൈകുണ്ഠം)

> "കാമമുൾക്കളിരേകമിശ്യാമള–
> കോമളനാരോ? പഞ്ചമനാണത്രേ!
> ബാധയില്ലതുകൊണ്ടിങ്ങ ഹാ! കൊച്ചു–
> സോദരനെന്തോ തീണ്ടലുമുണ്ടത്രേ.
> ഇല്ല, നിർണ്ണയം ഞാനീ മരതക–
> ക്കല്ലിലൊന്നുമേ കണ്ടീല മാലിന്യം.
> കണ്ടവരെന്തോ നിന്നു പഴിക്കട്ടെ
> മണ്ടിച്ചെന്നൊന്നെടുത്തു മുകർന്നാലോ?"

(ഒന്നു മുകർന്നാലോ)

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം V

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

57. അമ്പത്തേഴാമദ്ധ്യായം
58. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ (1038–1093)
59. അമ്പത്തൊമ്പതാമദ്ധ്യായം
60. അറുപതാമദ്ധ്യായം
61. ചില വിശിഷ്ടപണ്ഡിതന്മാരും സിദ്ധന്മാരും
62. നോവൽസ്സാഹിത്യം
63. ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം
64. അറുപത്തിനാലാമദ്ധ്യായം

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014